

Özgür gelecek

1 - 15 AĞUSTOS 1994 SAYI: 32 FİYATI: 15.000 TL (KDV DAHİL)

KÜRTE YENİ BİR ZULÜM: TOPLAMA KAMPLARI
SAYFA 5
GÜLSUYU HALKI YILMADI, YILMAYACAK
SAYFA 10
EŞKIYANIN TÜRKÜSÜ
SAYFA 19
PATRON "TİPİNİ BEĞENMEDİĞİ" İŞÇİYİ ATIYOR
SAYFA 14
FATİH BELEDİYESİ ZABITALARI KONTRA GİBİ
SAYFA 7
TC, ÜNSAL ÖZTÜRK'Ü DE CEZAEVİNE
GÖNDERİYOR
SAYFA 21
"NİÇİN İRADE DEDİK?"
SAYFA 4
İŞÇİLER BİRLEŞİN SIRA SİZDE
SAYFA 14
KÜLTÜR CEPHESİNDE SAVAŞMASAK DA
OLUR MU?
SAYFA 17

HERŞEYE RAĞMEN

Emekçiler alanlardaydı

□ İşçi ve memurlar, Türkiye'de ilk kez baskı ve sömürü düzenine karşı ortaklaşa eylem gerçekleştirdi. Faşizme karşı giderek artan muhalefetin bir göstergesi olan iş bırakma ve yavaşlatma eylemi, ulaşımdan sağlığa, haberleşmeden belediye hizmetlerine kadar yaşamın pekçok alanını aksattı.

□ 20 Temmuz'lar ilk adım, mücadele sürecek. Halklar buna inanıyor. Sarı sendikalar ve çağdaş işbirlikçiler gelişen işçi mücadelesini engelleyemeyecek *Sayfa 10-11*

Yozgat kazandı, Aydın da kazanacak

□ Yozgat Cezaevi'ndeki tutsakların direnişine, diğer cezaevlerindeki tutsakların yanısıra, aileler de destek verdi. 40. günlerde Yozgat direnişçileri, eylemi zaferle sonuçlandırdılar. SHP Genel Merkezi'ni işgal eden aileler, "Biz doğurduk, size öldürtmeyiz" dediler. Ailelerin açlık grevi 30'lu günlere giren Aydın Cezaevi'ndeki direnişe destek şeklinde sürüyor.

Sayfa 8

Katliam sanıklarına beraat

□ 19 Mayıs 1991 günü, Hatice Dilek ve İsmail Oral'ı katlettikleri için yargılanan 12 polise, mahkeme tarafından beraat verildi. 16 Haziran 1994'te verilen kararda, "yeterli kanıt yok" dendi.

Sayfa 9

108 köy yakıldı

□ Türkiye Kürdistanı'nda devlet köy yakarak, gözaltında kaybederek, koruculuğa zorlayarak kirli savaşı tırmandırıyor. Son iki ayın bilançosu: 108 köy yakıldı, 1776 kişi gözaltına alındı, 73 kişi gözaltında kaybedildi.

Sayfa 6

Sterka Rizgari'ye örgüt suçlaması

□ Gazeteci-yazar Recep Maraşlı ve arkadaşları gözaltına alınarak işkenceden geçirildi. Yoğun işkenceler sonucu, Maraşlı ile birlikte alınan Nurcan Balcı ve Yüksel Bekiroğlu'nun kemiklerinin kırıldığı bildirildi.

Sayfa 22

Mehmet Ali Çakıroğlu anıldı

□ Proletarya Partisi'nin gençlik kolu TMLGB'nin Genel Sekreter Yardımcısı Çakıroğlu, 13 Temmuz'da mezarı başında anıldı.

Sayfa 7

"Parti iradesi geleceğimizin teminatıdır"

□ Fransa ve Belçika cezaevlerinden TKP(ML) davası tutsakları: "Gelinen aşamada, partimizde biriken tüm sorunların tartışılıp karara bağlanması, KÖK önderliğinde yeni bir konferansa gitmekle mümkün olacaktır. Bu konferansa katılmamakta diretenler, partinin birliğine, proletarya ve halkın çıkarlarına zarar verenler olarak tarihe geçeceklerdir."

Sayfa 4

Makyaj kurtaramayacak

□ Böyle bir mantıkla hareket eden koalisyon hükümeti ve M. Karayalçın, parti içi rakiplerini bu olanakları elinde tutan mevki ve kademelerden uzaklaştırıp, etkilerini ve güçlerini kırmak isterken,

diğer bazı rakiplerini de, bu olanaklar aracılığıyla susturmak istemiştir. Yani yapılan şeyin adı sus payı vererek muhalif unsurları susturmak olmuştur.

Sayfa 3

Hasanpaşa Katliamı suçluları beraat etti

Haber Merkezi-Hasanpaşa operasyonunda katledilen Hatice Dilek (Arslan) ve İsmail Oral'ın katilleri beraat ettirildi.

Hatırlanacağı gibi Hatice Dilek ve İsmail Oral 19 Mayıs 1991 günü TC'nin ölüm mangaları tarafından katledilmişlerdi. Polis çatışmada ölümler derken olayın canlı tanığı Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan anıcesinin çatışmada ölmediğini, kendisinin çatışmada ölmediğini, kendisiyle konuşup babasını aramasını istediğini, annesi bunları söylerken de annesinin evde bulunan polisler tarafından yere yatırılıp başına basıldığı ve kendisi evden çıktığında ağnesinin değil ölü, yaralı bile olmadığını söylüyordu. Dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu da "Onlara çiçek mi verseydik" diyerek yeni katliamlara davetiye çıkarıyordu. Çatışma çıktığı ileri sürülerek hücre evi olarak ilan edilen ev bir hücre evi değildi ve çatışma da çıkmamıştı. Üstelik savcılığın evde yaptığı inceleme sonucu hazırladığı raporda "Hatice Dilek'in vurulduğu oda ve çevresinde hiçbir çatışma izine ve duvarlarda kurşun deliğine rastlanmadığı" belirtilmiş.

Operasyona katılan bütün sanık polislerin ifadelerinde Hatice Dilek'le yüzyüze geldikleri, Hatice Dilek'in bir elinde bomba diğerinde silah olduğu çatışmanın böyle olduğu belirtilirken, otopsi raporlarında ise Hatice Dilek'in ölümüne neden olan kurşunların yakın mesafeden ve arkadan sıkılmış olduğunu kanıtıyor. (Kurşun sol kulağından giriyor ve alınından çıkıyor.)

İsmail Oral'ın ölümüyle ilgili olarak da, sanık polislerin verdiği ifadeler birbirleriyle çelişiyor. Kimileri "İsmail Oral balkondan kaçmaya çalışırken üzerinde açık renk bir gömlek ve elinde uzun namlulu silah vardı" ve elinde de hava oldukça karanlık, sağanak yağış nedeniyle görüş çok açık değildi" derken neyi gizlemeye çalışıyorlardı. Bunun yanı sıra aynı gün yaklaşık 9 saat önce gerçekleştirilen Beylerbeyi operasyonuna katıldıkları operasyon tutanağında sabit olan Başkomiser Ahmet Vasfi Kara ve Komiser Yardımcısı Hikmet Taşdelen ifadelerinde bu operasyona katılmadıklarını belirtirken neyden korkuyorlardı acaba?

Hasanpaşa operasyonu ile ilgili istihbaratın 19 Mayıs günü saat 14.10'da Beylerbeyi operasyonundan elde edildiği ve Hasanpaşa operasyonunun saat 23.00'de gerçekleştirildiği bütün sanıklar tarafından belirtilirken, operasyonda kullanılan silahların hangisinin kim tarafından alındığı zaman yokluğu gerçeşiy-

İsmail ORAL

le belirlenemiyor. Yani yaklaşık 9 saatte silahlara ait zimmet tutanağı tutulmuyor. Saat 23.00'de başladığı belirtilen operasyon, 23.10'da evin mühürlenmesiyle bitiriliyor. Yani 10 dakikada operasyonla ilgili güvenlik önlemleri alınıyor, "teröristlerle" çatışma gerçekleşiyor, evin içinde suç unsurları aranıyor, katledilen Hatice Dilek'in elindeki bomba imha ediliyor, öldürülenler ambulansa taşınıyor, Cumhuriyet Savcılığı'na haber veriliyor, evde tekrar inceleme yapılıyor ve ev mühürleniyor. Halbuki Cumhuriyet Savcılığı'nın tuttuğu tutanaklara göre savcıya saat 00.30'da haber verilmiş. Yani yetkili savcı olay yerine gelene kadar tüm deliller katliamı gerçekleştirenler tarafından yok edilmiş. Katillerin delilleri yok etme çabaları yine devam ediyor. Bu kez de katledilen iki insanın giysileri ortadan yok oluyor. Olay gecesi acil serviste görevli olup cesetlerin evden alınıp hastane morguna getirilmesinde görev alan sağlık personeli her iki cesedin de giysili olduğunu belirtiyorlar. Olay gecesi operasyona katılan polislerin ifadelerinde de İsmail Oral'ın açık renk bir gömlek giydiği belirtilirken, Cumhuriyet Savcısı, İsmail Oral'ın üzerinde sadece külot olduğunu, Hatice Dilek'in üstündeki normal giysilerinin (kot elbise) olduğunu söylüyor. Hastane yetkilileri ise giysilerin cesetleri getiren "güvenlik güçlerine"

verildiğini belirtiyorlar. O halde bu giysileri katiller neden yok ediyorlar? Neyi gizlemeye çalışıyorlar?

Ya evde bulunduğu iddia edilen silah ve malzemeler. 22 Mayıs '94 günü tutulan raporda bulunmayan 4 adet füze, roketler, askeri tip el bombaları 24 mayısta tutulan rapora eklenmişti. Hatice Dilek'in evi katliamı meşrulaştırmak için zoraki örgüt eviymiş gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Bu ve bunun gibi daha birçok şeyin gizlenmeye ve yok edilmeye çalışılması ortadayken, yapıtı belli olan ancak mahkeme heyetinin de ısrarla görmek istemediği, kendisinin de bu delilleri yok saydığı bir yargılamanın sonucunda 12 katil polis beraat ediyor. Herşey ve bütün deliller o kadar açık ve ortadayken, sıradan bir insanı 2 kez idama götürecektir mahkeme heyeti suçları sabit ve kesin olan ve bu suçlar delillerle de daha da sabit bir haldeyken 16 Haziran 1994 tarihli hükmü şöyle açıklıyor:

Nedenleri gerekçe de açıklandığı üzere:

Her ne kadar sanıklar Şefik Kul, Hasan Erdoğan, Abdullah Dindar, Ayhan Özkan, Nizamettin Özoğul, Mustafa Altınok, Özer Şahman, Mehmet Düzgün, Vasfi Kara, Ruhi Fırat, Süleyman Polat ve Hikmet Taşdelen'in haklarında maktüller Hatice Dilek (Arslan), İsmail Oral'ın ölümüne görev hudutlarını aşmak sureti ile sebep olmaları haklarında TCK'nun 448 ve 50. maddeleri gereğince cezalandırılmaları istemi ile kamu davası açılmış ise de; Tüm sanıkların olay sırasında vazife hudutlarını aşarak maktüllerin ölümüne neden olduklarına dair cezalandırılmalarına yeterli kanıt bulunmadığı, sanıkların polis selahiyet Kanununun 16. maddesi ve TCK'nun 49/1-2. fıkralarının şümüli dahilinde olduğu, kendilerine yönelik tecavüzü filhal def'i zarureti ile hareket ettikleri anlaşıldığından sanıklar hakkında TCK'nun 49/1-2. maddeleri gereğince CEZA TERTİP VE TAYİNİNE YER OLMADIĞINA, Mahkeme heyetinin katilleri korumaya çalıştığı ve beraat kararını başından verdiği bu davanın bu şekilde sonuçlanması Türkiye'de yasa ve kanunların kimler için yapıldığı, kimlere uygulandığını açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kadıköy 1 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nin bu kararından sonra müdahil avukatlar, hazırlık soruşturması ve son soruşturma sırasında sanıklar aleyhine delillerin yok edildiği ve toplanmadığı, ortaya çıkan deliller mahkeme tarafından oluşuma uygun değerlendirilmediği başlıkları altında sıralanan nedenlerden dolayı temyiz başvurdular. Müdahil avukatlar, mahkemenin almış olduğu bu kararın yasa dışı olduğunu belirtiyorlar.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Devrimci ahlakın neresindesiniz?

Nerede ve ne zaman okuduğumu tam anımsamıyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, tümce şöyle olmalıydı: **Söz, eşyaların arasında en kolay taşınanıdır.** Makalemim çatışma bununla kurmak istiyorum.

Bu ara, kinin küfürle boş bağırsak hamkafalardan dışavurumuna tanık oluyoruz. Fasülyeden zevat, söze küfürü yükleyerek rutin seferlere çoktandır başladı. Galiba en kolay taşındığı ve en az emek-ürünü olduğu için. En önemlisi de ürküntü çaresizliğe izafi "çare" kapısı olduğu içindir.

Önlenemeyen bölünmeyi geride bıraktık. Sessiz sedasız geride kalmadı bu bölünme. Ardisıra derin yaralarla iz bırakarak, arkamıza aldık bölünmeyi. Ne var ki, dumanları hala yükseliyor; ama kaybolmak üzere. Dumanların gerisinde alışılmadık biçimde en iğrenç iğgüdü ve çirkin tutkuları harekete geçirmeye yeminli, elifi görse mertek sanan Sarıçizmeli Memet Ağaların isterik feryatları, -güneşin bir damla suda yansıdığı kadarıyla ancak yansıyabilen- güçsüz, basiretsiz ve bayağı politik öfkenin hezeyanı olarak politik ve ideolojik cenkleşmeyi perdelemenin, siyaseti kirletmenin dar, iki yüzlü, düzenbaz ve hilekâr aracı olarak seslendirilmektedir.

Peki kirlil aracı ömrü ne kadar sürebilir ki? Su sineklerini bilirsiniz. İşte onların ömrü kadar.

Devrim adına yola çıkanlar kendi saygınlıklarını çok kez kendi elleriyle zedelerler. Devrimci ahlak çizgisinden aşağılara düşerek, siyaset yerine küfürü işe koşarak, beceriksiz bir düzenbazlıkla kişilerle uğraşarak yaparlar bu işi. Bu saygınlık en çokta bölünme vb. mecrada değer kaybına uğrar. Siyasal piyasaya kaçak sürülen düşünceler incisi en çok bu dönemlerde işe koşulur. Bir saman çöpüne bile bu anda sarılır malum zevat. Hasımını küfürle altetme, kemikleşmişleri bu araçla afyonlama geçer akçe olup çıkarılır.

Dumanların arasından yükselen nağralara kulak verdiğimizde, görüyoruz ki, zengin küfür repertuvarı tek tek hasımları "altetmede", "mahvetmede", "bozum etme"de büyük yardımda bulunmuş malum kerhen birlikçilerimiz... Tabanın ve Öncü güçlerinin umutlarını çöktürdüğü birlik karşıtı güç odaklarının **Sancha Panço'su** da dudaklarındaki kanlı ve kirlil kelimelerle, blok'un aşınmasını önleyememiş bulunuyor.

Lenin bir keresinde demişti ki, **"siyasette kin en aşağılık şeydir."**

Topraktan ayağı kesilir kesilmez gücü kırılan, toprağın dev oğlu Ante gibi, galiba bildik güzergah küfürden başışık kaldığı an, uğursuz bir sessizlikle tüm gücünü yitiriyor. Bundan dolaydır ki, **Meyasera** ve **Hecata** ve de **Janus** başı rolünü küfürle harmanlanmış olarak ustaca oynuyor kinlerini kökleştirmiş olgunlaşmamışlarımız. Çok eski bir melodiyi uykusuz gecelerine derman arayanlar, asla rahat yüzü göremeyecek ve yineliyorum, partiye karşı komploculuklarının hesabını faiziyle birlikte Öncü'nün iradesine vereceklerdir. İnsanları "teşhiri" meslek eyleyenler, illegalitenin arzına geçenler, siyasal devrimci ahlakı kapı dışarı edenler, legal dergilerdeki köşe yazarlarını sınıf düşmanlarımızı "tabakta sunma" görevini ifa edenler kendi tabanları nezdinde de rahat yüzü göremeyeceklerdir.

Sürdürüyorum.

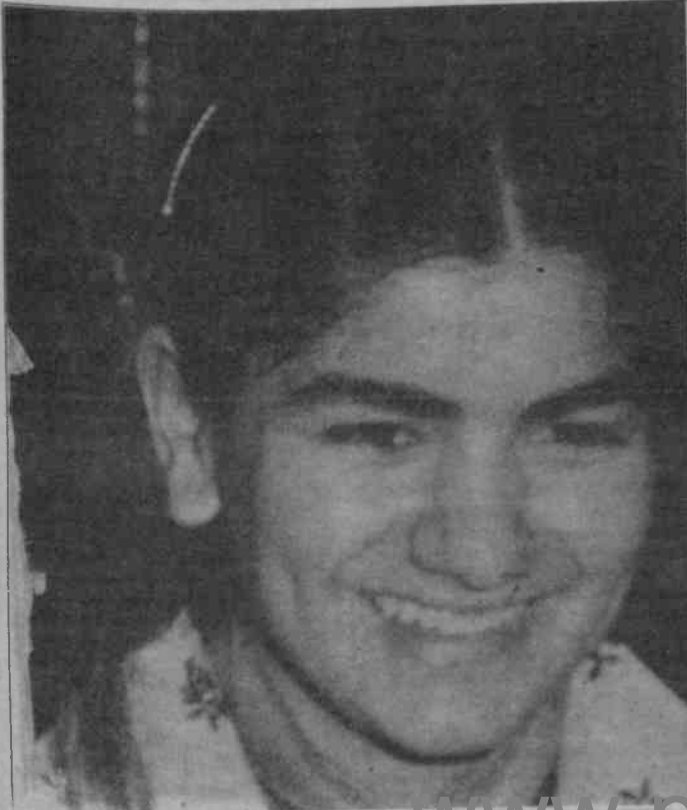
Siyaset yer yer ve özellikle Eylül-sonrası ve özellikle de bölünmelerde vaktinden önce hızla "olgunlaşmış"(1) ve olgunlaşmamışlarımızın elinde kaldı. Bu fizyolojik bünyenin psikolojik mozaikleriyle mantık ve Marksizm; vicdan ve ahlaki değerler bir köşeye itildi. Siyaset kirlendi; kirletildi. Özellikle, bölünmelerdeki dar grup çıkarları devrimci Marksizmi aşındırdı. Çoğu kez liderlik çaptan düştü. Derinliği ve genişliği olan, soruna ayaklarının ucundan değil, daha ötesinden bakabilen ve devrimci ahlak değerlerine, saygı ve sevgiye değer veren devrimci tipi bir türlü yeterince yetişemedi... Her ayrılıkta kin ve darkafallık, basit ve bayağılık, içi boş tumenturaklı sözler, bir asma yaprağı gibi, realiteyi perdelemenin örtüsü olarak harekete geçirildi. Son bölünme, bu işi adamakıllı kökleştirdi-umutsuzluğun taktiği olarak. Ne gariptir ki, "küfürname"yi kaleme alan ve kendini nimetten sayanlar bu küfürname giysisi içinde bölünmeyi, fevkalade bir esrime duymayı da ihmal etmemiş bulunuyorlar.

Güçsüz öfkesini küfürle harekete geçirenler çok geçmeden bu öfke nöbetinin, bu havı dökülen yönetimin eleştirel tutumdan çok bir tutum yokluğu olduğunu anlayacak ama Asyatik toplumun evlatları olarak, bundan utanç duyacaklarına bundan yana olma tutumlarını sessizce de olsa ısrarla sürdürmeyi, geldikleri Asyatik toplumun değerinin aşiret zihniyetiyle özdeş sayarak mutlak düşünce yoksunluklarını ifade etmede de bir sakınca görmeyeceklerdir.

Şimdi tüm iş palanın daha iyi bilinmesine bağlı görünüyor. Ama bu siyaset değilde küfür palası olursa, sonuç şimdiden apaçık ortadadır. Kişinin kafasını kanadının altına sokupta bu gerçeği görememesi, galiba yeni devrimci tipinin en dolaysız örneği olsa gerektir.

Devrimci ahlakın neresindesiniz diye sormuştum. Bölük pörçükte olsa edindiği bilgileri potalarına iyiden iyiye sindiremeyenler bilmem bu soruyu tartabilirler mi?

Ve son bir notla noktlayıyorum: "Eğer iğnelerinizi benim kalın ve iyice sepiyenmiş derimi delebileceğini sanıyorsanız aldaniyorsunuz."

Hatice DİLEK

Bütün engellemelere rağmen 20 Temmuz'da emekçiler alanlardaydı

İstanbul/Özgür Gelecek-20 Temmuz günü emekçilerin bir günlük uyarı eylemi istenilen düzeyde gerçekleşmedi. Hükümet ve Türk-İş vb. sendikaların emekçilere gözdağı vermesine karşın emekçiler alanlardaydı.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve Demokrasi Platformu, İşçi Sendikaları'nın, ortak eylem kararıyla belirlenen 20 Temmuz'daki bir günlük grev kararı ülke genelinde etkin olmadı. Türk-İş'in son anda aldığı kararla eylemi, 2 saatlik iş bırakma eylemine düşürme ve içeri boşaltılma çabalarına rağmen sınıf bilinciyile hareket eden duyarlı işçi ve memurlar tarafından alanlara çıkılarak cevap verildi. Binlerce işçi ve kamu emekçisinin sömürü düzenine ve halkla alay eden kukla hükümete karşı, öfkelerini dile getirdiği miting, haktan destek aldı.

İşçi ve memurlar Türkiye'de ilk kez baskı ve sömürü düzenine karşı ortaklaşa eylem gerçekleştirdi. Faşizme karşı giderek artan muhalefetin bir göstergesi olan iş bırakma ve yavaşlatma eylemi ulaşımdan sağlığa, haberleşmeden belediye hizmetine kadar pek çok kamu hizmetini aksattı.

"20 TEMMUZ İLK ADIM, MÜCADELE SÜRECEK"

Eylem kırıcı Türk-İş'in sarı sendika ağaları ve onların uşakları birçok sendikadan eylemi pasifleştirme -Türk-İş'in 2 saatlik iş bırakma kararı- çabası bazı işçileri fabrikalarında tuttu. Buna rağmen bazı işçiler mitingde katılmak için iş başından ayrıldı. Özel sektör çalışanları, grev ve karşı çıkmazken eyleme destek vermedi. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı R. Tayyip Erdoğan, birgün önce belediye otobüs şoförlerine büyük oranda zam yaptı. Ulaşım grevin can alıcı damarlarından biri. Bunu bilen Erdoğan, eylemi kırmada pek başarıya ulaşamadı. Otobüsler ögleye kadar çalışmadı. 20 Temmuz'da işçiler tek vücut olmadı. Sınıf bilincinden uzak işçiler yarın korkusuyla sendika ağalarının olumsuz tavırlarından etkilenmiş, pasif kalmayı tercih etti. Bu olumsuzluk emekçileri bir nebze geriletirken, ileriye yönelik olarak atılan "20 Temmuz İlk Adım, Mücadele Sürecektir!" sloganı umut verici oldu. Emekçiler İstanbul'da İşçi Sendikaları ve KÇSP'nin belirlediği Yeni-kapı, Beyazıt, Kasımpaşa, Çapa,

Vatan Caddesi girişlerinde toplandı. Burada halaylar çektiler. Daha sonra kortejler halinde Aksaray/Metro önüne kadar yürüdüler. Emekçiler devlete, onun işbirlikçilerine karşı öfkelerini şu sloganlarla dile getirdi: "İşçi-Memur El Ele Genel Greve!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Geliyor, Geliyor Genel Grev Geliyor!", "Hükümet İstifa!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin!", "Patron-Ağa Devletini Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız!", "İşçilerin Katili Patron Ağa Devleti!", "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "Kahrolsun Faşizm!" vb. Hükümet ve hükümet destekli sarı-sendika ağalarının eylemi kendi burjuva tarzına göre değerlendirip pasifize etmesine rağmen Haliç Tersanesi, Cibali, Tekel Fabrikası, Suser, Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tarım-Sen, Tes-İş, Yol-İş, Haber-İş, Ener-Sen, Belediye-İş, Sosyal-Sen, İHD, EKB, DKÖ'ler ve çeşitli sendikalar Eminönü, Bakırköy, Kasımpaşa, Çapa, Unkapanı, Yenikapı, Çapa'dan Aksaray'a döküldü. Yürüyüş sırasında polisin yoğun "güvenlik önlemi" kendini gösteriyordu. Provokasyon yaratmak istemeleri kitle tarafından bertaraf edildi. Özellikle memur sendikaları üzerinde yoğunlaştıkları gözlemlendi. Miting alanı 10 bini bulan emekçinin sloganlarıyla doldu. Mitingte işçi ve memur sendikaları platformu adına Ener-Sen İstanbul Şube Başkanı Güven Gerçek bir konuşma yaptı. Ezilen emekçilerin ülke genelinde durumuna değinerek, haklarını alana kadar alanlara dökülmeye devam edileceğini vurguladı. DİSK Genel Sekreteri Süleyman Çelebi ve Türk-İş'ten bir sendikacının konuşması "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganıyla sık sık bastırıldı. Devlet güdümlü sendika ağalarının temsilcileri uzlaşmacı tavırlarını, eylemin içeriğini boşaltma ve yönünü sapırma çabası buradaki konuşmalarında da kendini belli etti. İşçi sınıfının gerçek temsilciliğini yapmadığı yapılan konuşmalardan işçilerin kahrolsun sendika ağaları, hükümet istifa sloganlarıyla kesilmesi sarı-sendikalara duyulan tepki ve güvensizliği açığa koyuyordu. Sendika ağalarının farklı, işçilerin farklı şeyler istediği atılan sloganlarda ve miting alanında kabaran öfke ile kendini belli ediyordu.

İstanbul-Kartal'daki mitinge 5 bi-

ne yakın işçi ve memur katıldı.

Emekçiler mitingin yapıldığı Kartal Meydanı'na birçok koldan girdi. Cevizli-Tekel önünden yürümeye başlayan kitleye polis saldırdı. Minibüs yolundan Kartal'a yürümeyi hedeflemişlerdi. Yaralanmalar ve gözaltına alınmalar oldu. Coplanmaktan kurtulan emekçiler tren yolu üzerinde yürüyerek Kartal'a ulaştı. Aynı zamanlarda Gülsuyu halkı da emekçilere destek vermek için yürüdü. E-5'e doğru yürüyen kitleye polis köprü girişinde saldırdı. Burada da vahşi tutumlarını sergileyen emekçi düşmanı polis, halkı dağıttı. Çoluk çocuk demeden gözaltına aldı. TC güçleri en küçük gösteriye bile tahammül edemezken, halk direnmeye devam ediyor, ne pahasına olursa olsun sokağa dökülüyordu. TC güçlerinin sindirme politikası, her sokağa dökülüşte halk tarafından bertaraf ediliyor. Bölüyor, parçalıyor, dağıtıyor, ama direnenler tekrar bir olup yol alıyor.

Tuzla Deri-İş Organize Sanayi'nde çalışan deri işçileri her eylemde, her mitingde olduğu gibi yine alanlardaydı. İşçiler, Deri Organize Sanayi'nden, Aydın Köy'deki Deri İş Sendikası'na kadar ellerinde pankart slogan atarak yürüdüler. Kitle şu sloganları attı. "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "İşçilerin Katili Patron-Ağa Devleti!", "İşçi Kıyımına Son!", "İşçi-Köylü-Gençlik, Halk Savaşında Birleştik!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" vb. Buradan otobüslerle Kartal'a gidildi. Yolda bir grup, SET Çimento işçisi coşkuyla Deri işçilerinin otobüsüne bindi. Kartal Meydanı'na yürümek için emekçiler Kartal girişinde indi. Sloganlarla miting alanına girdiler. Mitingde birçok fabrikadan işçiler, DKÖ'ler ve sendikalar vardı. Bunlardan bazıları "Tarım-Sen Anadolu Yakası, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen 3 No'lu Şube, DDSB, Tüm Sağlık-Sen Anadolu Yakası Şubesi, Belediye-İş Sendikası, Tarım-İş, DİSK Gıda-Sen, Sosyal-Sen, Gebze Belediyesi işçileri, Suser işçileri, Çağdaş Hukukçular Derneği, İstanbul Emekçiler Derneği vb. alanda İstanbul Sendika Şubeleri Platformu Dönem Sözcüsü ve Yol-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Ercan Atmaca ortak bildiriye okudu. Atmaca konuşmasında "Yaşadıklarımızın, sorunlarımızın kaynağı işverenler, siyasi iktidar, Dünya

Bankası, IMF'dir. Kriz sorumlusu biz değiliz, faturasını da biz ödemeyiz. Bedenini ve canını ödediğimiz vergilerle; çocuklarımızın ölmesine neden olan, ülkemizi kan gölüne çeviren savaşın karşısında. Uygulanmayan toplu iş sözleşmeleri, kamu çalışanlarına tanımayan sendikal hakların, rüşvetin, haksızlığın, yalanın, ahlaksızlığın hesabını sormak için yürüdük" dedi. Miting alanında işçi ve memurlar şu sloganları attı. "Toplu Sözleşme Haklarımız Genel Grev Silahımız!", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme!", "Geliyor, Geliyor Genel Grev Geliyor!", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve!", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz!", "Hükümet İstifa!", "İşçilerin Katili Patron-Ağa Devleti!", "İşçi Kıyımına Son!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kırtı Savaş Son!", "İşçi-Köylü Gençlik Halk Savaşında Birleştik!", "Patron-Ağa Devletini Yıkacağız Halk İktidarı Kuracağız!", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Komünistlerin Birliği!" vb. Davul-zurna eşliğinde halay çekildi. Daha sonra kitle dağıldı.

Gerçekleştirilen bir günlük uyarı eylemi uzlaşmacı sarı-sendikaların bir genel grev çağrısı yapmaktan korktuğu, eylemin niteliğinin değiştirilmeye çalışıldığı, etkisiz bir eylem olarak gerçekleşti. Ama 20 Temmuz'lar gittikçe radikalleşmeye yol tutacak. 20 Temmuz'lar ilk

adım, mücadele sürecektir. Halklar buna inanıyor.

20 TEMMUZ'DA İZMİR

20 Temmuz'da Türk-İş bölge temsilciliğinde, saat 12'de işçi sendika şubeleri ve kamu çalışanları platformuna bağlı 1000'in üzerinde insan toplandı. Sağlık-Sen, Kültür-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm-Tis, Tekel işçileri, Ambar işçileri vb. pankartları açıldı. İlk konuşmacı Türk-İş bölge temsilcisi Mustafa Kundakçı'nın konuşması, işçi ve kamu çalışanlarının "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganı ile sık sık kesildi. İkinci olarak Tüm-Tis şube başkanı Şükrü Günsili konuşma yaptı. "Memur-İşçi Burada, Türk-İş Nerede", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor!", "Birlik Mücadele Zafer!", "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya!", "İş, Ekmek, Özgürlük!" sloganlarının atıldığı gösteri gruplar halinde dağıldı. Bir grubun yürüme çabası polis tarafından engellendi. 8 işçi gözaltına alındı. Karakolda dayatma tabii tutulan işçiler akşam üzeri serbest bırakıldılar. İzmir'de iş hayatının genel olarak durmadığı söylenebilir. Eyleme Tüm-Tis, Petrol Ofisi, Tüpraş ve Aliğa Belediyesi'nden emekçilerin tamamı katılırken, Tekel işçileri saat 8.00-10.00 arası, tamamen katıldılar. Yol-İş'e bağlı karayolları, Tes-İş'e bağlı Su-İşleri ve TEK'te önemli oranda bir katılım sağlandı. ESHOT işçilerinde katılım azdı. Bu önemli bir olumsuzluktu.

Gülsuyu halkı yılmadı, yılmayacak!

İstanbul/Özgür Gelecek- Gülsuyu halkı, 20 Temmuz günü emekçilere destek vermek için yürüdü. O gün emekçilerin eylem alanı olan Kartal Meydanı'na yürüyerek ulaşmayı düşünen halk, polisin saldırganlığıyla Esenyol'da dağıldı.

Gülsuyu halkı ezilen işçi ve memurların bir olup, ezilen halklara karşı yapılan tüm uygulamaları protesto etmek, emekçilerle birlikte sesini daha fazla yükseltmek için yürüdü. Bilindiği gibi, Gülsuyu halkı daha önce faşist-mafyaya karşı bir direniş sergilemiş, ve mafyaya ağır bir tokat atarak cevabını vermişti. Gülsuyu halkının en ufak bir haksızlığa bile tepki verdiğini bilen polis, halk üzerinde yoğun bir baskı politikası izliyor. Önemli günlerde "Güvenlik önemi" adı altında, Gülsuyu adeta kuşatılıyor. Ama Gülsuyu halkı şimdiye kadar yılmadı, bundan sonrada yılmayacak.

20 Temmuz günü saat 11.00'e doğru Gülsuyu halkı Atatürk Hey-

keli'nin önünde toplandı. Dövizler, pankartlar ve dillerinde sloganlarla yürüyen halk, Esenyol'da polis barikatıyla karşılaştı. Kartal, Maltepe, Kadıköy çevik kuvvetlerinin hazır bulunduğu "güvenlik öneminde" halk düşmanı polis, Gülsuyu halkının işçi sınıfıyla karşılaşmasını engellemek istedi. Bunun üzerine halk polise direnerek oturma eylemi yaptı. Halkın oturma eylemi yapmasına, TC güçleri halka üzerine ateş açarak saldırdı. Polisin silah çekecek kadar gözünün dönmesi üzerine halkda paniklelemeye başladı. Bu saldırı sonucu birçok kişi yaralandı, 19 kişi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Esenkent Karakolu'na götürüldüler. Karakolda 4 gün süreyle tutulanlar 23 Temmuz günü çıkarıldıkları Kartal Cumhuriyet Savcılığı'na serbest bırakıldı. Gözaltına alınan Güznel Şahin, Çiğdem Şahin, Gülağa Çelik, Olcay Erdem, Adil Karakaş ve Naci Yardaçlı, 24 Temmuz'da İHD'de

yaptıkları basın açıklamasıyla, TC güçlerinin, emekçi halkın başkaldıran sesine tahammül edemediklerini belirterek, polisin tutumunu kınadılar. Esenkent Terörle Mücadele Şubesi'nce alınan insanlara 4 gün boyunca psikolojik baskı yapıldığı, kabadayak atıldığı ve binlerce tehdit edildiğini, bu arada polisin, gözaltına alınan Güznel

Şahin'in 6 yaşındaki torununa da vurduğu belirtilerek suç duyurusunda bulduklarını açıkladılar.

Gülsuyu halkı geçmişte de, bugün de baskılardan ve bu olaylardan yılmadı, yılmayacak. İşçinin, köylünün ezilen tüm emekçilerin halkı yanında, mitinginde, her eyleminde desteklenmek için sokağa dökülmeye devam edecek.

Bursa'da miting

Bursa/ Özgür Gelecek- Sivas Katliamı'nın 1. yıldönümünde, Bursa'da demokratik kitle örgütlerinin iki bin kişiyle yaptığı miting coşkuyla geçti. Mitinge, Özgür Gelecek okurları, "Bz Halkız Gelecek Ellerimizdedir" pankartıyla katıldılar.

Mitingte "Sivasın Katili Patron-Ağa Devleti!", "Sivas Faşizme Mezar Olacak!" vb. sloganlar sıkça atıldı. Mitingin bitiminden sonra, polis bazı insanları sokak aralarında yakalayıp gözaltına aldı. Günboyu işkence yapılan insanlar, akşam serbest bırakıldılar. Akşam ise, Kürtlerin yoğun bulunduğu kahvehaneler siyasi polis tarafından basıldı. Polis, kimlik tespiti ve adres alma biçiminde psikolojik baskı yaptı.

20 Temmuz uyarı, devamı final olmalıdır

20 temmuz günü işçi sendikaları ve kamu çalışanları sendikaları bir günlük uyarı eylemi yaparak sermayenin saldırılarına cevap verme temelinde ilk ortak eylemi yaşama geçirdiler. Yapılan eylemin biçimini yerli yerine oturtmak ve eylem değerlendirmesini bilimsel temellere dayandırmak için, ülkeyi sınıf açısından 20 temmuza getiren koşulların geçişine kısaca değinmekte yarar vardır.

Derinleşen siyasi ve ekonomik kriz egemen sınıfları ve onun temsilcisi olan koalisyon hükümetini "5 Nisan ekonomik istikrar paketi"ni uygulama noktasına getirdi. Krizi aşma yöntemi kökü 24 Ocak kararlarına dayanan uygulamaların günümüze dek uzanan bir izdüşümünden başka bir şey değildi. 24 Ocak kararlarının uygulanabilmesi için 12 Eylül askeri faşist darbesi yapılmıştı. Darbeden sonra o dönemin işveren örgütü temsilcisi Halit Narin "İşçiler çok güldü, şimdi sıra bizde" diyerek yapılan darbenin sınıfsal karakterini açıklamıştı. Egemen sınıflar derinleşen ekonomik ve siyasi krizini aşmak, gelişen toplumsal muhalefetin önünü kesmek için maske görevini üstlenen parlamentoyu ve siyasi partileri kapatırken varolan bütün toplumsal muhalefet örgütlerini de ortadan kaldırarak ülkede açık faşizm uygulamasına geçti. Peki o günlerde toplumsal muhalefet dinamiklerinin durumu nasıl di? Komünist hareketin temsilcisi öncül ülkenin siyasi yapısının tahlilinde doğru tesbitlere sahip olmasına, ve 12 Eylül askeri faşist darbesinin yapılacağına da tahmin etmesine rağmen sınıf ve kitleler içerisinde yeterince örgütlü ve güçlü olmadığından gereken tavırları ve mücadeleyi gösteremedi. Arkasında hayli kitlesel olan, reformist ve revizyonist grup ve anlayışlar "faşizme geçit yok" nararları ile gün tüketirken atı alan Uskudar'a çoktan geçmişti. İşçi sınıfının ilericisi, devrimci kesimlerinin içinde barındıran DİSK, özünde reformist ve uzlaşmacı yapısından ötürü faşist darbeye karşı işçileri ayağa kaldıramadı ve tabanı kısa bir sürede Türk-İş'e kayarken, DİSK yöneticileri de faşizme teslim olmak için kuyruklara girdi. Ülkenin en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş her zaman ki devlet patentli gerici sarı sendika tavrını göstermede geçikmedi. Dalgakıran görevini yine gördü ve kurulan hükümet bakan verdi. Öncünün sınıf içerisindeki etkisinin eksikliği ve örgütsüzlüğü (ki bu bütününle halkın örgütsüzlüğüdür de), işçi sınıfı sendikal hareketinin reformizmin ve gerici sarı sendikacılığın etkisinde kal-

ması 12 Eylül faşizmine olabildiğince rahat bir saldırı ve hareket alanı sağladı. Ve 12 Eylül askeri faşist hareketi ülke üzerine bir karabasan gibi çöktü. Sonrasında göstermelik bir seçim ve kurulan ANAP hükümetleri dönemi 12 Eylül hukukuna uygun bir toplum yapısı yaratmada tam bir uşaklık örneği sergilediler. Karanlık dönemden geriye binlerce ölü ve kayıp, örgütsüz olduğu için iligine kadar sömürülmüş bir toplum, susturulmuş bir kuşak kaldı.

5 Nisan Kararları'yla başlatılan süreç, 24 Ocak Kararları süreciyle büyük benzerlikler taşıyor. Egemenler varolan 12 Eylül hukukuna kurum ve kuruluşlarına yeni yasaklar, yeni yasalar ekleyerek ekonomik ve siyasi krizin faturasını yine işçi sınıfına ve emekçi halka ödetirmenin çabası içindedir. Örgütlü olarak sınıfsal bir topyekün saldırıya sınıfa dayatılmışlardır. Hesapları bu kez tutmayacaktır. Çünkü belli bedeller ödenerek 12 Eylül depolitizasyonu kırılmıştır. Deyim yerindeyse köprülerin altından çok sular akmıştır. İşçi sınıfı artık bu saldırılara yabancı değildir. Belli pratikler kazanmıştır. Komünistler, devrimci demokratlar sınıf içinde yavaş da olsa taban tutmaya başlamışlardır. T. Kürdistanı'nda Kürt halkı ulusal, demokratik hakları için ayağa kalkmış mücadeleyi veriyor. 89 bahar eylemleriyle dalgalanan işçi sınıfı egemen sendikal anlayışlarla hesaplaşma sürecine girmiştir. Kamu emekçileri 89'larda başlattıkları sendikal hak ve özgürlükler mücadelesiyle sınıf mücadelesine yeni ve pratik eylemsellikleri yoğun olan bir destek katmışlardır. Kısacası 20 temmuz öncesi işçi sınıfının mücadele koşulları bakımından daha fazladır.

Ülkemizde devrimci durumun, mücadelenin objektif koşulları mevcuttur. Sorun sınıf partisinin ve sendikalarda görevli öncül işçilerin sınıf mücadelesini örgütlü ve bilinçli bir tavırla kendiligidencilikten kurtarması sorunudur. Sermayenin saldırıları, özelleştirme, işyeri kapatmaları, işten atmalar, baskılar işçileri ve kamu emekçilerini 20 temmuzda ortak bir mücadele noktasına getirmiştir. Bu 20 temmuzun en canli ve olumlu yanidir. İşçi sendikaları ve Kamu Çalışanları Şubeler Platformu'nun birlikte hareket etme koşullarının yaratılması ileride egemen sendikal anlayışın teşhir ve tecrit edilmesinde önemli misyonlar yüklenmektedir. Bu devam ettirilmeli, daha yetkinleştirilmeli ve sendikal birliğe taşınmalıdır. 5 Nisan ekonomik terör paketinden sonra mücadele için sloganlaştırılan

20 Temmuz'da alanlar geleceği elleriyle yaratmaların coşkulu sesiyle inledi.

genel direniş genel grev şiarları kapsamında değerlendirildiği zaman 20 temmuz nereye konulmalıdır?

Bu nedenle ilkin genel grevin ne olduğuna bakalım. Genel grev etkili bir eylem biçimidir. Yerine göre çok önemli siyasal başarıların yolunu açabilir. Tabii ki bu sınıfın ve öncüsünün bileğinin sağlamlığına, direncine ve göğüs siperinin dayanıklılık derecesine bağlıdır.

Devrimler gibi grev eyleminin öznesi de proletaryadır. Grev eyleminin temel biçimi, üretimi durdurmaktır. Böyle bir eylemi, köylüler ürünlerini satmamakla, öğrenciler boykotla, kamu çalışanları dairelerine gitmeyerek, küçük esnaf kepenk indirerek destekleyebilir. Bir önemli nokta da, grevin bir işçi eylemi olması; bir genel grevde işçilerin olabildiği kadar çok aktif biçimlerde destekleyebilir. Bir önemli nokta da, grevin bir işçi eylemi olması; bir genel grevde işçilerin olabildiği kadar çok aktif biçimlerde uygulanabilir. Bizde grev devince genellikle fabrikalarda işçilerin daha çok ücret, iş ve sosyal güvenlik sorunları ile ilgili işi bırakmaları anlaşılıyor. Ama bu basit bir görüştür. Yani yapıldığı ülkenin sosyo ekonomik koşullarına bağlı olarak asıl mücadele biçimi ile birleştiği ve onun önderliğinde gerçekleştiği zaman genel grev yerine ve durumuna göre hükümeti hatta iktidarı devrimden aracı olabilir. Genel grev gerçekten ciddi olarak örgütlenirse, sermaye üzerinde baskı yaratılabilir, işçi sınıfı bir takım kazanımlar elde eder. İşçinin ekonomik siyasal gücü ortaya çıkar. Genel grevin başarılması tedirgin, çekingen kimseleri bile cesaretlendirir, umut kapılarını açar. Kitleleri derin uykusundan uandırarak onları kararlı eylemciler haline getirir. 15-16 Haziran direnişi böylesi bir örnektir. Ama başarısız bir genel grev olumsuz etkide de bulunabilir. 3 Ocakta işçilerin evlerine hapsedilmesi sonrası yüzbinleri bulan işçi çıkışları buna karşı gösterilen rezilce suskunluk gibi. Ülkemiz somutunda genel greve gitmenin koşulları vardır. Sorun genel grevi örgütlemeye ve öncünün siyasal iktidarı yaratma biçimindedir.

Böyle bir perspektifle baktığımız zaman 20 temmuz eylemi genel direniş, genel grev olmamıştır.

Eylemi işçi sendikaları ve kamu çalışanları sendikaları bazında değerlendirdiğimizde; eylemsellik bakımından pratikleri zengin olan kamu çalışanları eyleme daha aktif katılım sağladılar. Ve daha disiplinliyidiler. Eylemin genel yapısı içinde değerlendirildiğinde; hükümetin kamu çalışanları ile ilgili yasal değişiklikler konusunda sergilediği oyalama tavrında, temmuz maaşlarına yapılacak zamların belirlenmesi yönünde, herhangi bir değişiklik sağlayamadı.

İşçi sendikaları açısından değerlendirildiğimizde; Türk-İş, 28 Haziran da topladığı başkanlar kurulunda, genel eylem kararını aldı. Türk-İş'i bu noktaya getiren sermayenin saldırılarına karşı gerek tabanda gerekse muhalif sendika şubelerinden gelen baskı idi. Niteliği belli olan Türk-İş ve Bayram Meral için işçi sınıfının tepkisini nötrölize etmesine bulunmaz bir fırsattı. Esas olarak da kamuoyuna, verilmek istenmeyen 2. yarıyıl zamlarına karşıymış gibi anlatıldı. İşyeri kapatmaları, işten atmalar, özelleştirme ve örgütsüzleştirme saldırılarının yoğun olduğu bu süreçte genel eylemler ekonomik boyuta indirgeyen Türk-İş daha baştan işçileri içeride hapsederek aldığı eylem kararının içeri boşalttı. Kamu çalışanları ve işçi sendikaları şubeleri mücadeleyi ortaklaştırıp, Türk-İş'e bağlı bazı sendika genel merkezlerinin 19 temmuz da yaptığı basın toplantısında alanlara çıkacaklarını açıkladılar. Aynı gün Bayram Meral yaptığı açıklamada alanları destekler! bir imaj yarattı. Eylem sonrası görüldü ki alana çıkma kararı veren genel merkezler söylediklerini pratik olarak sergilemede yetersiz kaldılar. (Tüm-Tis, Deri-İş Tuzla, Belediye-İş 2 Nolu, Yol-İş 1 Nolu, Petrol-İş dışında).

DİSK ise son güne kadar tavrında netleşemedi. eylem günü miting alanına pankartlarıyla katılarak (Genel-İş dışında) zevahiri kurtarmaktan öte bir etkinlik gösteremedi.

Sonuç olarak, günlerce önce hazırlıkları yapıldığı genel bir eylem alanına sokulan 20 temmuz eylemi alanlara tasdiği kit-

lesi ile, coşkusu ile daha önce yapılan 14 Nisan eylemini aşmasına rağmen genel çerçevede ekonomik talepler etrafında yoğunlaşan bir uyarı eylemi derekesinde kalmıştır. Özellikle işçi sendikalarının içinde buldukları eylemsizliği aşmada ve kamu çalışanlarıyla mücadeleyi ortaklaştırmada etkili olmuştur. Sonuç alıcı yönü yoktur. O perspektife ulaşamamıştır. Asıl dikkat edilmesi gereken husus "20 temmuz başlangıç mücadelesi" söylemini bundan sonra işlevli kılmaktır. 20 Temmuzda görülen olumsuzlukları, eksiklikleri gidermek kazanımları üst boyutlara taşımaktır.

Bundan sonra yapılacak eylemlerde dikkat edilmesi gereken yön, işçi sınıfının her eylemini sermayeye karşı bir mücadele alanına çevirmek; bu mücadelenin emek-sermaye arasında ve sınıfsal zeminlerde yürütülecek bir mücadele olduğunun akıldan çıkarılmamasıdır. Çünkü işçi sınıfı kendi çabasıyla ancak sendikacılık bilincini geliştirir. Öncü tarafından ve ona bağlı olarak gelişmezse kendiligidencilik sınırlarını aşamaz. Dar çerçevede yapılan sıkıştırılan sınıf hareketi, geleceği yaratan kurtarıcı sınıf rolünü oynayamaz. Kendiliginden gelme işçi sınıfı hareketi trade-unioncluktur. Bu ise işçilerin burjuvazi tarafında sömürülüp köleleştirilmesi demektir.

20 Temmuz ve benzeri sınıf eylemlerinin egemen sınıflara geri adım attırması ve özlemlediğimiz genel direniş ve genel grevleri yaratmasının yolu sınıf sendikal hareketinin siyasallaşması politik sınıf bilinciyle donatılmasından geçer. Bu yol siyasal iktidarı hedefleyen öncünün kızıl yoludur. Dolayısıyla işçi sınıfının en küçük hareketi dahi öncünün merkezi görevine hizmet etmelidir, ona tabii kılınmalıdır. 20 temmuz ve benzeri eylemlerin amacına ulaşabilmesi ve sermayeye geri adım atırabilmesi ancak ve ancak onun politik sınıf bilinciyle donatılması, siyasal iktidarı hedefleyen öncünün her türlü mücadelesine hizmet eden eylem ve taktik ayaklanmalarla destek vermesi ile mümkün olur.

Kavganın zaferle taçlanmasını isteyen emekçilerin ele ve elleriyle kazanılması.

YÜREĞİ DEVRİMCİ ATEŞLE TUTULAN İŞKENCEHANELERDE SER VERİP SİR VERENLER

Beni omuz ve kollarımın ağırlarıyla baş-başa bıraktılar. Ama kafam onlarda değildi, pek dikkatimi de vermiyordum. Dikkatim hep benimle bağlantısını öğrendikleri ve onları da getireceğiz dedikleri oldu. Kendi kendime ve yaptığım işlerin kalması ve nasıl yapacakları üzerine düşünüyordum ve dikkatimi topluyordum. Kesik esik ve aniden verilen elektrikle düşüncemi alık dağıtmaya çalışsalar da "verin verin iyi elir" diyordum içimden. İlk ürpertiden sonra lışmışım elektrikle.

Bir hayli zaman geçtikten sonra uzaklaşan sessiz sessiz gelen ayak sesleri yaklaştı, niden-karın boşluğuma bir yumruk vurarak nasıl, kararını verdin mi, daha devam mı, bu ziyetten hoşlanıyorsun oğlum, sizde insanlık ok, olsa kendinizi ezdirmezsiniz, ne için yapıyorsunuz a... koy... Halk için yapıyorlarmış, si- ne halktan. Siz mi kurtaracaksınız, al işte elinizdesin, gelsin kurtarsınlar, kurtarmaya çalış- gınızı söylediğiniz halk niye gelip kurtarmı- or, niye sahip çıkıyor, seni eline verser on- r öldürür. Sosyalizmi, komünizmi, bun- r boş şeyler, işte o da çıktı, halk yıktı, onlar temiyor siz hala kendinizi ezdiriyorsunuz. Bi- de mecbur kıyıyorsunuz. vb." diyerek bitirdi. unlar konumuna bakmaksızın herkese söyle- bileceği şeylerdi, amaç moral bozmaktı, he- pıştırmaya itmekti.

Askıdan indirip kollarımı çözdüler. Sallaya- k masaj yapıp biraz kendine gelmesini sağla- lar. Bu işlem 5 dakika civarı sürmekteydi. rda yine tazyikli soğuk su altına götürüp 10- 5 dakika tutup soğutucu önüne getirildim. So- utucu önünde ıslak tenim kuruyunca bir daha zykli suya götürdüler, ıslatıp soğutucunun üne getirdiler, bir iki defa aynı işlem sürdü- askı yerine getirdiler.

Askıya alınan yerde arkada yine tekmeyle ıcaklarına vurup çökmeme sağladılar ve ar- ya itip sırt üstü yatırdılar. Kalkmamam ve ndimi korumamam, dönmem için kollarıma nuzdan bastırarak ölediler. Biri kafamın ala- ayağını koyuyordu, betona vurmamam ve i çarpmamam, başlarına bela olmamam man- şıyla yaptıklarını tahmin ediyordum. Ayakları- n altına boyunduruk gibi işkence ağacını ydular. Hissettiğim kadarıyla ağaçta birbiri- : 20 cm. yakın ve 60 cm civarında uzak mesa- de ayak bilekleri sıgacak kadar oyuk yapı- ş. Bacaklarımı kaldırıp ilkin yakın mesafe- ki oyuğa, sonra biraz daha açarak altına bat- niye parçası ve bir parça da üstüne koyup ay- ağacın diğer parçasını da üstüne yerleştirdiler. ğaç birbirine oturup tamamlanmıştı. Her iki unda kelebek menteşe gibi bir şeyi dönderip kıstırdılar. Konulan battaniye parçası ayak bi- klerinin oturduğu ağacın kesmemesi ve iz bi- kmaması içindi. Falaka atacaklar sandım, de- miş. Ayaklardan askıya alma metoduymuş : ayak üstü askıya aldılar.

Elektrik kablosunun bir ucunu cinsel organi- a bağladılar, diğer ucunu buruma, dudakla- ma, kulaklarım, göğüs uçlarıma, koltuk altı- rına vererek geçirdiler. Zayıf nokta arıyor- rdı. Ses çıkarmamı, bağımamı vs. deniyor- rdı. Yine etkilenmediğimi görünce "ibne alış- ı" vb. küfürler savurarak kabloyu bırakıp in- ı "taşakçı" dedikleri eline bir naylon geçir- iş olarak yine cinsel organlarımı ezmeye, sık- aya, bükmeye başladı. Hiçbir ses ve reaksi- n göstermeyip umursamadım tutumuma de- şme görmeince "bu imbenden de zevk alını- or, hayatın zevk almıyorlar ki zevk vermesi- de bilsinler, bunlar insan evladı değil, o... çö- ğü, a... koyum" küfürler savurarak bıraktı. üfürler eşliğinde kalçalarımı sıkmaya başladı : bırakıp uzaklaştılar. Çay bardağı sesleri ge- yordu. Bir süre sonra gelip kontrol ederek in- rdiler.

Bu askı türü diğerleri gibi değildi. Diğerle- yle kıyaslanırsa adeta dinlendim. Kafama, yü- me ve kollarıma fazla kan hücum edip zorlu- rdu. Psikolojik olarak başından beri kendimi zırlayıp, konsantre olup, umursamadığım ve kkatimi başka şeylere çektiğim için belki ağır lmedi. Gerçi gelse ne, insan oğlunun dayana- ayacağı, meydan okumayacağı hiçbir şey ktur. İdeolojik-siyasi inanç, davaya adanma psikolojik hazırlık korkunç bir direnç sağla- onu yenmeleri mümkün olmayacaktır. Askı- n indirip ayaklarımı çözdüler. Tazyikli soğuk ya götürdüler. 20 dakika kadar soğuk suya tular. Ordan da havanın biraz aydınlanmaya şladığını, görebildiğim dışa açılan bir kapı zına doğru getirip esen bir rüzgar önüne tut- lar. Esen soğuk rüzgardan korunmak için iş- neciler takımlara sınıyorlardı. Islak tenim kuruy- nca plastik şişeye su döküyorlardı. Bir süre nra yine soğuk su banyosuna götürdüler, bi- z tutup soğutucu önüne getirdiler. Bir süre

sonra koridor gibi yere getirip elbisemi verdiler "giyin" dediler. Söyledikleri için giymeyecek- tim, ama tavrımı etkilemez, çok üşüdüğüm için biraz ısınayım düşüncesiyle giydim. Radyo ya- yını yaptıklarını çıkardığım bir yerin yanına götürüp ayakta beklettiler. Duvara yaslanma- mam ve oturmamam için başımda bir işkenceci bulunduruyorlardı. Zaman zaman çöküyordum. Çünkü tekme, yumruk, bazen bir ağaç- la vurarak ayağa kaldırıyor, oturmamı yasaklı- yorlardı. Aynı zamanda duvara dayanıp ayakta yatmayayım diye başımda bekliyorlardı. Yere çökmekte diretmedim. Çünkü kaldırıp kolları- rımdan kalorifer demirlerine kelepçelemeleri zor değildi. Eskiden bir günlük (bir şehirden bir şehire götürülmem) hariç 18 gün fiziki işkence anları dışında aralıksız kol bileklerimizden kalori- fer demirine gergince kelepçelenmişim ve o sürede hiç uyutulmamışım. Uyumamam için başımda sürekli işkenceci bekletiliyor, uyku basmasın diye sopayla vuruyordu ve hafifçe bir eğilmek mümkün olmadığı için müthiş bir bel ağrısı çekiyordum. Ayak ve bacaklarım soba borusu kalınlığında müthiş şişmişti birçok yan etki yaratarak vücut dengesinde kötü bozmuştu.

Tahminen 2-3 saat bekletildim. Muhtemelen vardiya değişmişti. Devredener diğer time be- nimle ilgili bilgi veriyor, nelere yoğunlaşma- rı gerektiği veya bir zayıflık görmeleri halinde ele geçen belge ve notlardan bir şeyler edinip öncelikle nelere yoğunlaşacağı üzerine değer- lendirmelerle uğraşıyorlardı belki. Dışarıya ol- duğu gibi içeriye de ırkçı-faşist marşların-tür- külerin yayın yapıldığı yerin yakınına konulup işkence çığlıklarının da karıştığı bir yerde sınır bozucu bir ortamda fiziki işkenceye "ha götür- cekler", "ha götürdüler" gibi bir korku yaşa- mam düşüncesiyle ve kendi içimde hesaplaş- mam için dinlenme sürecine bırakıldım. Bekle- maye bırakırken de "sonunda herşeyi kendin anlatacaksın, boşa kendini ezdirme, iyi düşün" demeyi de ihmal etmediler.

Bekletilen süreden sonra bir işkenceci ses- sizce kolumdan tutup götürmeye başladı. Götü- rürken papaz rolüyle "bu kadar dinlenmek ye- ter, iyi düşünmüşsündür, herhalde, boşa kendi- ni ezdiriyorsun, değer mi yani, gelen herşeyi anlatıyor, onlar seni düşünmüyorki sen de dü- şünesin. Bu zamanda kim kimi düşünüyor. Kim için yapıyorsun, a... koyum bu halkın, onlar keyfine bakarken burda acı çekiyorsun. Bizi de üzüyorsun, bizi de zora sokuyorsun vb." dedi, götürdüğü yere kadar.

En az beş-altı işkencecinin bulunduğunu tah- min ettiğim yere götürüldü. Gür sesli bir işkence- ci "Adın ne?" diye üsteledi. "Adım kimliğimde yazıyor biliyorsunuz" dedim. "İyi dinlendin, kararını vermişsindir herhalde" yanıt alamayın- ca kolumdan tutup bir yere çekerek "gel otur buraya medeni insanlar gibi konuşalım" dedi. Çektiği tarafa gitmeyince "ayaktamı durmak istiyorsun" yanıt alıp diyalog bekliyor, alama- yınca "he" deyip durdu. "Dilin yokmu oğlum, bak insan gibi konuşuyoruz, ne var yani cevap versen, biz de insanız, ne var yani" bir diğeri atıldı "ne konuşacaksın, insanla konuşulur, bunlar insan değilki, laftan anlamaz, konuşma- ya konuşacak, ama nazlanıyor işte, kendini ez- dirirler ondan sonra konuşurlar, kafasını s...m o... çocuklarının" ve biraz önce konuşan şefi atıldı "ismin belli, cismim belli, konumun belli, kafanıza kuma gömüyorsunuz kızıncız ortada, neyini saklayacaksınız. Gelen söylemiş, söylesen ne yani. Bir de MK üyesi olacak. MK üyesi de- ğin işyeri lideridir. Oturur çayını içer, kahve- sini içer siyasi görüşümü şudur, amacımız şudur der. Medeni medeni konuşur. Böyle yap- mak yakışıyor mu şimdi" deyip bir süre daha konuştu, hiçbir cevap alamayınca giderek ba- ğırmaya başladı. "İnsanı çileden çıkarıyorsu- nuz, sana gelmişsek demek ki herşeyi biliyoruz, üç depo var bunları vereceksin. Üstünde üç anahtar çıktı üç de ev var demektir bunları ve- receksin. Umursamadığım için genellikle dür- terek konuşuyor. Yanıt alamayınca bağırarak "a... s... ulan, soyun" deyip soyunmama vura vura soyundurdular. Boğazıma sarılıp kafamı duvara vurdu. Omuzlarımdan tutup duvara çarpmaya başladı. Herbiri bir taraftan yumruk ve tekmeleyor, bazen böbreklerime ve karın boşluğuma gelince nefesim kesiliyordu. Kaldı- rıp ellerimi sallıyor ve yüzüme su döküyorlardı. Bir "ben ellerimi buluşturmuyayım, H. Hakkı Erdoğan tam da burda elimde kaldı, bu da elimde kalmam" dedi. Sonradan öğrendiğime göre Eko denilen Ekrem Yiğit miş. Diğerleri devam etti. Bazen durup biri cinsel organımı var gücüyle sıkıyor ve büküyorlardı. Bağırma- yıp hiç ses çıkarmayınca çileden çıkıyorlardı. "Meydanını okuyorsun çok gördük öylelerini, sen de onlar gibi yalvaracaksın. Yeter konuş- duğun yeter, kurtaralım diyeceğiz" diye uzun süre devam ettireceklerdi. Yerde bel kemiği ki-

mak amacıyla omuzlarımdan bastırıyorlardı, darbe- lerle birlikte nefesim kesildi. Biri sessizce mü- dahalede bulundu. Fısıldaşmadan sonra kaldı- rıp tazyikli soğuk suya götürdüler. Belki yarım saat soğuk su içinde bırakıldım. İşkence görür- ken de onların sorularına, konuşmalarına dik- kat etmeye, neleri ne kadar bilebildikleri, nele- rin peşinde olduklarını öğrenmeye çalışıyordum. Sorularına hiç yanıt vermediğim için di- yalog ortamı olmuyordu. Bu nedenle ne gibi bilgiye sahip olduklarını ortaya döküyorlardı. Dikkatleri dağıtmak, yanıltmak için bazı şeyle- ri gelişi güzel serpiştiriyorlardı. Yakalanmayan kişilerin ya da örgütün bir açığı varsa genellikle ondan bahsetmezler, ancak o pozisyonda bir yerleri ortaya çıkarmışsa ve ellerinde bir bilgi varsa işte şunu şunu da getireceğiz diye herşeyi biliyor, herşeyi egemenlermiş gibi havaya gi- rerler. Bilipte getirmeyeceği bir kişiyi, eşyayı veya yeri ortaya çıkartmazlar, özellikle bahset- meyip ondan özenle kaçınırlar. Çıkarabildiği veya öğrenebildiği bir şeyi ise yakalanan yol- daşlara veya özellikle örgüte güvensizliğe yo- laçmasına önem verirler.

"Üç depo var bunları vereceksin." Depo var- dı ama üç değil, bir tane. Bunu da bilen birini takiple çıkarmışlardı. Niye somut, biliyorlar- mış, söyleyen olmuş gibi üç diyorlardı. Üze- rimde bir not yakalanmıştı. Sağa sola verdiğim para yazılmıştı, orda deponun birikmiş üç kira- sı karşısına "... 3 depo kirası" yazmıştı. Düş- mam üç depo varmış, bunu söyleyen olmuş gibi istiyordu. Getirdiği alakası olmayan insanlara bu yönlü yüklenip çevrelerinin işyerlerine sal- dırıyorlardı.

Üstümde yakalanan üç anahtar, birçok ev bildiğimden tahminden hareketle üç evden bahsediyorlardı. Bir tek evim vardı. Onu da bir- kaç gün önce çıkarmışlardı. Bir de iki gün evi- mi bilmiyorlarmış havasına yattılar. "15-20 kles, 18 elma" bu bir bilgiydi, eksik- te olsa. Kaçakçıdan mı, getirenlerden birimi esir düşmüştü. İçinde başka örgütlerin silahları vardı, onlardan mı yakalanma olmuştu, yanın- da konuşulan birilerinden mi bilgi gitmişti. Evet 20 değil 15'ti. 10'u bizimdi. El bombala- rının sayısı doğru ama onlarda bizim değil, baş- ka şeyler de vardı, başka bir yapınımdı, eşyaları vermiştim. Yakalandığımız gün başka bir il' de bildiği halde malzeme getiren araç değil, ama ücretle tutulmuş bir sürücü yakalanmıştı. Araç daha önce takip aldığı için ve orda bize geldiği halde araç yakalanmıyordu, takip edilip üç ay geçince düşman araca o zaman gidip el koy- muştur.

Soğuk sudan çıkarılıp soğutucunun önüne getirildim. Orda da yere yıkip vücudumun çe- şitli yerlerine elektrik verdiler. Cinsel organla- rımı sıkmaya başladılar. Saatler sürdü, orda so- ğuk suya yine götürdüler. Getirip Filistin askı- sına aldılar. Vücudumun çeşitli yerlerine elektrik vermeye başladılar. "Tez hazırlanıyo- ruz, ne kadar dayanacaksınız, konuşmaya karar verince bağırırısın gelir indiririz" deyip ayak sesleri uzaklaştı. Bir hayli zaman geçti. Ayak sesleri yaklaştı. Yanlarıma vurarak kontrol etti- ler. Ve kollarımı kontrol ettiklerini hissettim, indirdiler. Yine kollarıma masaj yaptılar, bir süre tazyikli soğuk suya götürdüler. Orda geti- rip soğutucunun önüne bıraktılar, bir süre kalıp elbiselerimi giydirip birkaç merdiven çıkarıp radyo yayını yapılan yerin yanına götürüp du- varın dibine diktiler. Başıma diktikleri işkence- ci voltalayıp zaman zaman küfürler yağdırarak kafamı duvara çarparak dikkatimi toplamamı engelliyor, psikolojik baskılarını hemen hisset- tiriyordu. Bir-iki saat beklettiler. Bu bekletme sürecinde vardiya değişimi ve durum değerlen- dirmesi yaptıklarını sanıyorum. Sessizce kol- lundan tutup götürdüler. Bir masanın önünde "sandalye var otur" dediler, oturmamam. "Bak evliyimisin adı (...), bir de çocuğun var adı (...), onları da getireceğiz, onları getirip işkence yapmakla zevk mi alacaksın, (...)'da (...)'de burda gözlerinin önünde s... ceğiz. Yapsak iyi olur değil mi? Hem de burada sırasıyla" bir başkası atılarak "bunlarda namus yok, şeref yok, şerefsiz herif, şeref olsa eşini getirtmezsin buraya, sıraya geçirmezsiniz" şefi atıldı "bun- larda şeref mi var. (...) hanımı da (...)'de getirip s... ceğim senin gözlerini de açtırıp seyrettirece- ğim. İyi olur değil mi? deyip üstleniyor cevap almaya çalışıyordu. Cevap vermedim. "Ailesi- ni de getireceğiz damadının halini görmek isti- yolar" diye devam ettiler.

Bu söylemler somut değildi. Nerden öğren- diklerini düşünmüyordum. Basılan evimde konuşular bu isimle bilmez. Demek ki bir iki ye- ri getirip zorla alakası olmayan isim bilgisi edi- nilmişti çıkıyor, onların dinlenen telefonları- na böyle bir isimle arayan olduğu için bu isim- ler çıkıyor. Ancak başla hiç bir bilgi getirem- yorduk. İşkenceci her birer varlık getirdikleri

iki insana (...) diye tanıdığım eşine, "Çocuğu- na düşkünlüğü onlara karşı zaafı varmı" diye sorup "bilmiyoruz" cevabını almışlardı.

Daha önce iki defa polislin sorgusundan geç- tiğim için, işkenceciler yeni insanlara yaptığı gibi psikolojik, siyasi ve fiziki işkence ekipleri olarak aynı ekip görünümüyle işkence yapı- yıyorlardı. Hemen hemen aynı tim yapıyordu. Sesinden çıkardığım ve sonradan ismini öğren- diğim Eko, psikolojik ve siyasi sorguda yer alı- yordu. Üç-dört gündün sonra fiziki işkence baş- lattıktan bir süre sonra gidiyordu. Yardımcısı olduğunu çıkardığım "Hoca" takma adlı 40 ya- şında, dolgun, nefes almakta zorluk çekip bur- nundan soluyan bir işkenceci başında duruyor- du.

Psikolojik ekibin yeni insanlara çok yaptığı tecavüz veya tecavüze yeltenme, "elektrikle düşürürüz", "cinsel organını uyanmaz", "artık çocuğun da olmaz", "homo olacaksın", "çevre- ne bakamayacaksın", "şöyle sakat kalacaksın, böyle olacaksın" "elektrikte şöyle yapar., böy- le bırakır" vs. gibi şeyleri daha önce yaşanan- lara pek fazla yapamıyorlardı. Çünkü defalarca görmene rağmen söylediklerinden etkilenme- diğini, etkilenmeyeceğini, onların söyledikleri- ni kanıtlayacak hiçbir şey olmadığını bilip ya- şadıkları için nasıl olsa inanmaz, etkilenemez diye pek fazla üzerinde durmamaktadırlar.

"Boşa kendini niye ezdiriyorsun. Dışarda bir şeyler yapmışsın, tamam, ama yakalandın, her şey bitti. Buraya kadar. Artık randevu falanda istemiyorsun. Zaten şimdi haber almışlardır. Şimdi kim olduğunu, her şeyini biliyoruz. A... koyduğum daha neyi saklıyorsun. Bilinmeyen biri olsan neyse. Biliniyorsun, boşamı sana gel- dik. Gelen herkes söyledi. Burda çayını kahve- sini içti, güzel güzel insanca konuştu gitti. Bur- da konuşmadan gittiğini mi sanıyorsun. Kim konuşmadan gitti." Küfür ederek "A... koyum ...lermi konuşmadı... lermi konuşmadı. Hepsi de konuştu. Anlattı gittiler. Ne oldu, akıllı insan öyle yapar. Bu işin başka yolu yok. Yoksa ka- fana sıkarak atarız, cesedini bulamazlar. Elimizde olduğunu bilen de yok. Oğlum bu işler boş, so- nu yoktur. İşte ölümdür. Devlet güçlüdür, dev- rimmiş, sosyalizmi, bunlar hayaldir, işte so- nunu görüyorsun, örnek alacak bir Rusya, Çin, Arnavutluk'ta yok. Neyi örnek alacaksınız, halkmış malkmış, yoksullukmuş size mi kal- mış, siz mi düzeltceksiniz. Onlar için ölmeye değer mi? Uğruna ölmek istediğiniz halkın içi- ne götürsek sizi liç ederler. Tamam düşüncey- miş, partiler var, beğenmezsiniz, parti kurarsı- nız, meclise girersiniz, mücadele edersiniz, başka iş yapmadığınız için kolay iş bulmuşsu- nuz, halkı kurtaracağız diye kendinizi öldürte- ceksiniz değer mi? Ölünce kim kurtaracak, kur- tarmak için yaşamak lazım. Yaşamak için de konuşman lazım, fazla birşey isteyen de yok. Tamam isimim, cismim, görevim var, yaptık o kadar. Ne olacak yani, zaten biliyoruz. Bilin-meyen bir şey söylemiyorsunki. Sağ kalırsam çözüldüme desinler mi diyorsun, demezler oğ- lum, cezaevine gitsen ordaki herkes de öyle ol- duğu için demez. Korkuyomusun tamam, ka- bul et ifadene yazmayalım, söz. Bak samimi konuşuyorsun. Kabul et, konuş, ifadene hiçbir şey yazmayalım. Birşey söyleyememiş gösteririz. Hatersen bir yer göstermeye götürür kaçırırız kabul et, söz, şeref sözü veriyoruz kaçırırız, ayarlarız" vb. diyerek uzun uzun konuşan siyasi ve psikolojik tim siyasi tartışmaya çekmek istiyor, ideolojik saldırı yürütüyor, psikolojik baskı yapıyor, bazen tehdit, bazen diyalog ol- sun diye yumuşuyor ve cevap almak için yalva- rıyorlar. "Hele bir adım at, biz beş adım atalım, ağzın açılın ne olur yani, biz insan değilizmiyiz, insan bir cevap verir, delikanlıca bak devlet adına elimizden geleni yapıyoruz. Sen bir adım bile atmıyorsun, cevap vermiyorsun. MK böy- le mi olur. MK'da yer alanlar böyle mi olur. Si- yasi liderler böyle olmaz. Kendine güvenip, tartışmaya girip görüşlerini bile savunmuyor- sun. A... koyum, böyle MK'nın." vb. Konuşma- lara saatlerce devam ettiler.

Siyasi ve psikolojik işkence timi her yolu de- niyordu. Tahrik ediyordu, ilkin yumuşatıp di- yalog ortamı yaratmak istiyordu. Soru cevap ortamı doğsun istiyordu. Siyasi tartışmaya çek- menin bir amacında buydu. Bir amaçta özelli- le konumunu bildirdikleri insanların durumunu çıkarmak ve biliyorlarsa seviyesini öğrenip ona göre ideolojik siyasi saldırı yürütmektir. Geç- miş bir yakalanmada hem işkencecileri görüyor, hem tartışmaya giriyorlardı. Sonra işkenceci- lerle tartışmanın yanlışlığı ve gereksiz olduğu düşüncesine vardım. Konumunu bilmiyorsa ni- ye tahmin etsin, çıkarsın, konumunu biliyorsa seviyeni niye bilsin, işkencecileri ikna etme, tartışma, bir ölçüde onlara öğretme diye bir davranış olmadığını işkencececi altında tartış- mak bu nedenlerle gereksizdir.

Izmir'de DKÖ temsilcilerine gözetli

Izmir/ Özgür Gelecek- 16 temmuz tarihinde farklı semtlerde evlere yapılan baskınlarda Naile Eroğluer, İnan Eroğluer, Haydar Aslan, Ali Aslan ve Ahmet Alagöz gözetli alındılar. Gözetli alınanlardan Naile Eroğluer İHD İzmir Şube yöneticisi, Ali Aslan İHD Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Haydar Aslan Pir Sultan Abdal Kültür Ve Tanıtma Derneği İzmir Şube Başkanı, Ahmet Alagöz'ün ise Tüm Bel-Sen 2 No'lu şube eski yöneticisi olduğu öğrenildi. Gözetli alınan Ahmet Alagöz cumartesi akşamı serbet bırakıldı. Gözetli alınanlara yoğun işkence yapıldığı ve işkence sonucu Naile Eroğluer ve Haydar Aslan'ın durumlarının kötü olduğu avukatları tarafından belirtildi.

Pikniğe polis ve jandarma saldırısı

Izmir/ Özgür Gelecek- 17 Temmuz 1994 pazar günü Mücadele gazetesi okurlarının Manisa'nın Spild Dağı'na düzenlemiş oldukları dayanışma pikniğine jandarma ve çevik kuvvet saldırarak 130 kişiyi gözetli aldı. Alınan bilgiye göre gözetli alınanlar arasında çok sayıda çocuk ve yaşlıların yanı sıra, İstanbul, TİYAD'dan Buca Cezaevi'nde süren açlık grevinin sona ermesi için arabuluculuk amacıyla gelen İnsan Hakları Heyeti de bulunuyor. Ayrıca İşçi Hareketi İzmir Temsilcisi ve muhabirleri olan Şahin Çoban, Raşit Dörtöyl, Tahsin Aysu, İşçi Hareketi Aliğa temsilcisi ve muhabiri Murat Kuş, Barbaros Yıldırım, Devrimci Gençlik dergisi temsilcisi Şeray Bahçeci, Mücadele Gazetesi Denizli temsilcisi M. Rüşti Topçu da gözetli alınanlar arasında. SHP Manisa İl Örgütü üyelerinin de aralarında bulunduğu 130 kişinin Manisa Jandarma İl Alay Komutanlığında tutuldukları, sorgulamaları bittikten sonra Manisa Cumhuriyet savcılığına çıkarılacakları belirtildi.

"Vaat değil yaşam hakkı istiyoruz"

Izmir/ Özgür Gelecek- İzmir'de (Eski İzmir semtine bağlı Yzb. Şerafettin, Özgür, Devrim, Umud, Cennetçeşme ve Limontepe mahallelerine) yıllardır su bağlanmıyor. Mahalle halkı "iki yıl önce su bağlanacak diye 530 bin lira topladığını, ancak yalnız geçen yıl tankerlerle su verildiğini, bu suyun da mikrobu olduğu için çok kişinin hastalandığını" belirttiler. Yıllardır hastalıkla ve susuzlukla yüzyüze bırakılan halk 19.7.94 saat 15.00'de İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde protesto gösterisi yaptı. Kadınlar çocuklu 30 kişi hazırladıkları dilekçeyi 3 temsilci ile başkanla ilettiler. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Vaat Değil Su İstiyoruz!" sloganlarının atıldığı gösteri başkan vekilinin, su sorununu yeniden inceleyip suyu sağlayacaklarını açıklamasıyla sona erdi. İnsan hayatında çok önemli bir soruna, bizzat devletin kurumlarının duyarsız olduğu, varolan imkanların kullanılmadığı, sayılı ülkeler arasındayız. Bu duyarsızlığın bedelini ödeyen halkımız, bunun hesabını sormasını da alternatifini yaratmasını da öğrenecektir.

İşçiler birleşin sıra sizde

Ankara/ Özgür Gelecek- "İşçi Memur Kıyımına Son!", "İşçiler Birleşin Sıra Size geliyor!". Bu sloganlar 18 Temmuz'da iş akitleri feshedilen 23 ASKİ işçisinin öfkelerini dile getiriyordu. 21 Temmuz'da ASKİ Genel Müdürlüğü önünde toplanan atılan işçiler ve sendika temsilcileri bir basın açıklaması yaparak ASKİ'de dönen dolapları ve işçi düşmanlığı konusunda 4 ay kadar kısa bir zamanda göz kamaştırıcı bir kariyer edinen Melih Gökçek'i kamuoyuna anlattılar.

DISK'e bağlı Genel-İş sendikasının ASKİ Şube Başkanlığı bildirisinde bakın neler anlatılıyor: "ASKİ tarihinde hiç görülmemiş bir hukuki suç işlenmiştir. ASKİ'de çalışmak üzere, ASKİ'nin koşullarını kabul ederek işe giren, orada çalışan insanlar 18 Mayıs'ta Etimesgut Belediyesi'nde çöpe çalıştırılmak üzere sürgün edildi. Bu bir skandaldır. Sendikamız bu konuyu genel müdürlük nezdinde iyi niyet çerçevesinde defalarca görüştü. Yazılı başvuruda bulundu. Bu soruna samimi yanıt alamadı. Bu davranış sendikamızın varlığını reddetmek anlamındadır. Oysa biz ASKİ'de sendika olarak sözleşme görüşmeleri yapıyoruz. 29.7.1994 tarihinde sözleşmenin ikinci oturumu yapılacak. Bu varlığımızın ispatıdır. Arkasından sendikamız ASKİ şubesi bir basın açıklaması ve siyah çelenk eylemiyle bu durumu kınadı. Buraya katılan, sendikamızın bu eylemine destek veren ve sendikasını alkışlayan işçiler kamera ile tespit ettirilerek 23 çalışan haksız gerekçelerle mağdur edilmiştir. Bizler ekmeği ve onuru için çalışan insanlar olarak bu durumu kabullenemiyoruz. İşveren bu tutumundan vazgeçinceye kadar, yasal olan ve meşru olan her türlü eylemimize devam edeceğiz ve kamuoyundan destek bekliyoruz."

Bu basın açıklamasının ardından ASKİ kart basma önünde çadır kurarak oturma eylemi yapan işçilere asker ve polis yarım saat içerisinde müdahale etti. Sendikacılar uyarı üzerine çadırları sökerek eylemlerine devam ettiler.

Sendikacılar Melih Gökçek'e haksızlık ediyorlardı aslında. Zat-ı

muhterem daha 23 Haziran'da yayınladığı bir genelgeyle tam bir işçi dostu olarak Etimesgut'a sürülen işçileri sükunete davet ediyor, eyleme başlarsa başlarına ne geleceğini ta başından söylüyordu. Bütün ASKİ işçilerine imza karşılığı dağıtılan genelgede Gökçek, her ay işçilere % 40 avans verdiğini, çalışan işçinin baştaçları dolduğunu belirttikten sonra: "ihtiyaç fazlası işçilerin işine son vermek yerine ihtiyaç olan yerlerde değerlendirmek cihetine gidilmiştir. Bu sebeple borç batağı içinde yüzen ve iflas etme noktasına gelmiş bulunan Etimesgut Belediyesi emrine işçi tahliyesi yapılması uygun görülmüştür."

Zimmen bir siyasi parti adına, gösteri yolunu seçmek isteyen bazı kişilerin iş barışını ve iş huzurunu bozucu davranışlar içerisine gireceklerini öğrenmiş bulunmaktayım.

Bu tür davranışlar içerisine girenlerin kim olursa olsunlar iş barışını ve iş huzurunu bozacakları için, iş kanununun 17/11. maddesi gereğince haklarında işlem yapılacaktır."

Görüldüğü gibi Gökçek'in olup biten kıyımında fazla bir suçu yok, herkesi baştan uyarılmış. Atılan işçilerin Yenimahalle, Keçiören, Mamak, Çankaya, Altındağ bölgesinden, İvedik arıtma tesislerinden olması, içlerinde kimya teknikerleri, başmakınist, tamirci ustası, yemekhane sorumlusu ve sendikacılar olması sadece bir tesadüf. DISK Genel-İş sendikası bölge yöneticisi Kamil Şişmanoğlu, İç Anadolu Bölge Başkanı Fikret Ayaz, ASKİ Şube Başkanı Satılmış Pekgöz, ASKİ Şube Sekreteri Kamil Kavak, Mali Sekreter Emin Gülsoy, iki sendika yöneticisinin daha (Adnan Toprak, Celal Bayrak) atılanlar arasında olması sadece bir tesadüf. Sakatlar kadrosundan 3 işçinin de atılanlar arasında olması da öyle... Yine sadece arkadaşlarımızın destek için eylem yerinde bulunan 9 memur hakkında da disiplin soruşturması açılması da Gökçek'in suçu değil. Bir kere Gökçek'in genelgesine imza atan insanlar baştan tahahütte bulun-

İşçiler: "ASKİ'de işe giren, orada çalışan insanlar çöpe çalıştırılmak üzere sürgün edildi."

mamışlar mıydı? Şimdi sızlanmalarının ne alemi vardı. Tabiki Gökçek bütün bunları değerlendirip onları tazminatsız işten atacaktı.

Görme özürü Rıza Budak bakan atılışının öyküsünü nasıl anlatıyor: "Malatya'ya iznimi kullanmaya gitmişim. Bir gün sonra çocukların telefonda ağlayarak 'baba işine son vermişler. Hemen gel, yoksa tazminat vermiyorlar' deyince hemen döndüm. O gün öğle tatilinde dışarda sendikamızın yapıldığı eylemi biraz işleştirdim. Eğer katılma amacım olsaydı genelgeye imza atmazdım. Böyle düşünmekte bizim cahilliğimiz işte." Yine Melih Gökçek'in kimya teknisyeni Songül Doğan ve eşini hem de kentin içme suyunu tahli eden bir laboratuvarında çalışan bu kalifiye elemanları işten atmaktan ne çıkarı olabilir ki.

Melih Gökçek 20 Temmuz eyleminde de yine halkın çıkarlarını düşünerek bir genelge yayınlamış, eyleme katılacak işçi ve memurlarını uyarılmış ve belediye otobüsleri emekçilerin kızgın bakışlarına hiç aldırmadan kent sokaklarında vızır vızır işlemişti. 27 Mart'ta görev gelir gelmez 600 memuru işten atarak halka daha çok hizmet yapabilmek için gerekli ortamı yaratmış mıydı?

ASKİ işçileri hala ASKİ binasının önünde eylemlerini sürdürüyorlar. Zat-ı muhteremi anlamamakta ısrar ediyorlar. 28 Temmuz'da yine ASKİ önünde basın açıklaması yapıp genel müdürlüğe siyah çelenk bıraktılar. Atılan 4 sendika yöneticisi Gökçek hakkında Çalışma Bakanlığı ve Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular.

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Köşe yazılarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Patron "tipini beğenmediği" işçiyi atıyor

İstanbul/ Özgür Gelecek- Merton'deki Akbulut Tekstil'e bağlı toplam 100 kişinin çalıştığı konfeksiyon fabrikasında işveren planlı bir şekilde işçi kıyımını uyguluyor. Tipini beğenmediği işçiyi sorgusuz sualsiz çıkışını eline verip tekmeyi vuruyor. Şimdiye kadar 2 işçinin çıkarıldığı ve işverenin diğer işçilere de arkasının geleceği tehdidi savduğunu açıklayan işçi-

ler bir basın açıklaması yaparak olayı protesto ettiklerini ve işverenin keyfi tutumuna devam etmemesi gerektiği şeklindeki uyarılarını dile getirdiler.

İşten çıkarılmalar üzerine görüştüğümüz işçiler olayın meydana gelişini ve gelişimini şöyle anlatıyorlar: "29 Temmuz'da Türkiye genelinde yapılan genel eyleme destek amacıyla yemek boykotu yaptık. Ertesi gün bir

arkadaşımızın işine son verne işten çıkarılmaların devam edeceği tehditini savuran işveren 26 Temmuz'da, hiçbir gerekçe gösterilmeden bir işçinin işine daha son vererek işten attı." Bu olayı protesto eden işçilerden 15 kişi işten atılan arkadaşlarının geri alınmaya kadar kendilerinin de işbaşı yapmayacaklarını açıklayarak işten ayrıldıklarını belirttiler.

İşçilerin birlikte hareket etmesinden korkan işveren, işten çıkan işçilerden birini çağırarak işe dönmelerini istedi. Fakat işçi diğer arkadaşlarının işlerinin geri verilinceye kadar kendisinin de dönmeyeceğini söyleyerek, işverenin direnen işçileri satın alma girişimini boşa çıkararak işverenin keyfine göre davranmayacağını, işçilerin dayanışma içinde hareket etmesi gerektiğini vurguladı.

Ayrıca işveren Zeynel Akbulut işten çıkanlara karşı yaptığı açıklamada "2 kişinin işten atılması üzerine 15 kişi işten çıkıyorsa burada bir ahenksizlik var" diyerek işçilerin yapılan haksızlığa karşı işçi arkadaşlarına destek vererek hak arama eylemlerini bir başkaldırı olarak algılaması, işi kapalı bırakma

savurması, işçilerin gözünü korkutma ve sindirme politikasının bir örneği. Fakat işçiler baskılardan yılmayacaklarını ve her türlü hak gasplarına karşı dayanışma içinde hareket edilmesini gerektiğini vurgulayarak yaptıkları basın açıklamasında buna ilişkin şu sözlerle yer verdiler.

"Egemen sınıflar 5 Nisan Kararları'yla ülkenin işine düşmüş olduğu krizsin faturasını tüm emekçi kesime çıkartmaktadır. Bugün arkadaşlarımızın başına gelenler her dönemde diğer işçilerin başına gelebilir. Bunun için birlikte hareket edip egemen güçlere karşı sorunlarımızı örgütlü bir güç şeklinde dayatmalı ve hak verilmeye alınır ilkesiyle hareket etmeliyiz. Bütün saldırıları göğüslemek için birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim!" İşverenin, işçilerin birlikte hareket etmesinden korktuğu için teker teker işten çıkararak ve ülkemizde artık yadigarı olmayan "tipini beğenmeme" vb. bahanelerle işten atılmaları farklı kıyflar giydirme girişimleri keyfi tutumları devam ettirmektedir. Bunun örneklerinden biri Akbulut Tekstil'den çıkarılan işçiler.

İşçiler yaptıkları basın açıklamasıyla baskıları kınadılar

Ilkin kaldığım evden çıktım. Halkın tatlı parasına dayanmışım bir buçuk yıl. Kıra ödeyecek durumda değildim. Bir ilticacının evine attım çulumu. Horoza, patatese ve bir önceki günün ekmeğine alıştım.

Bu ara konferans belgeleri yayınlandı. Benim sunduğum sekiz sayfalık yazıyı aradım, bulamadım. Yazı kırıklara karışmışa benziyordu. Sordum. Yazının akibetine ilişkin ciddi bir ipucuna rastlayamadım. Gittim, bir horoz kaynatıp yedim. Kopi yapmadan verdiğim için, damarıma bıçak ucu gibi dokunuyordu yazının acısı. Allahtan ki, Zerdüşt'ün Avestasını anımsadım. Acım hafifledi. Oniki bin öküz derisine yazılan koca Avesta'nın, Persepolis'te, Büyük İskender tarafından yakıtırlışı canlandı gözlerimin önünde. Unutuverdim sekiz sayfanın acısını.

Bir baktım İKK'da benim sürekli yazdığım başyazı yok. Bir başyazı var ama benim değil. Başyazıda benden alınmış iki paragraf var. Yanımdaki mülteci, "Seni yavaş yavaş kışkırtıyorlar" dedi. Ensemin suyunu sildim. Kaynatmak için buzluktan bir horoz çıkardım. Aaaa bir baktım benim askeri sorunlar üzerine sürekli yazdığım köşede bir başka yazı. Gönderdiğim yazıyı koymamışlar. Hemen telefona sarılıp basılmamış yazılarımı istedim. Gelelelim ki her türlü fedakarca aramaya rağmen yazılar bulunamıyordu. Sıkıntıda bol bol çay içiyordum. Sağlığım fena değildi. Rüyamda, kaybolan yazılarım koşuyor, ben ise kovalıyordum.

Aaaa bir baktım, Türkiye'de çıkan dergide de benim yerime bir başkası oturmuş. Yanımdaki mülteci güldü. "DABK'çılar, 'revizyonistlerle ilişkilerinizi kesin, sizinle birleşelim' diye bastırıyorlar. Senin suyun ismı" diye güldü. DABK'çılar, gerçekten de, konferansçılara, II. MK taraftarlarının tasfiye edilmesi şartını dayatıyorlardı. Benim için önemli olan, doğru ilkelere temelinde, doğru yöntemlerle birliğin gerçekleştirilmesiydi. Bu uğurda tasfiyeme razıyım. Biçimsel bir tasfiyeden hiçbir zaman korkmadım. Önemli olan kişinin, kendi gerçek insanı özünü, kendi bilincinde ve ruhunda tasfiye edip etmemesiydi.

Edebiyat dergisinin çıkışı imkansız hale geldi. Sanat ve edebiyatın bir köşede beklemesi, tatlı bir kış uykusuna dalması gerektiği inancı yaygınlaştı. Demokratik iç tartışmanın güzel bir aracı olan yayın organı (PB) felç oldu. Herkes demokrasiye değil, disipline ihtiyaç olduğunu söylüyordu. "Savaş, Savaş!" diye bağırıyordu herkes. Hiçkimse, demokrasinin savaşı besleyen temel, vazgeçilmez bir kaynak olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Aynı aylar içerisinde kadın dergisinin çıkarılması büyük tartışmalarla engellendi. Tutduğum tek mevzi kalmıştı. Demokratik kitle örgütünün yayın organının bir köşesi. Gönderdiğim suya sabuna dokunmayan yazılar yazı kurulunda tartışmalara yol açıyor, suyum yavaş yavaş ismiyordu.

Taban DABK'la haklı olarak birlik istiyordu. DABK, "II. MK taraftarlarını tasfiye edin, birleşelim!" diye bağırıyordu. İkinci MK çizgisi her tarafa, tüm toplantılarda, ateşli bir şekilde teşhir ediliyordu. Kabız olan, midesi kazınan, horlarken yanındakinin dürtmesiyle uyanan, kasık alerjisine yakalanan, karnısıyla cebelleşen, fitiş sızayan herkes II. MK'ya küfrediyordu. II. MK, 12 Eylül'ün çetin şartlarında, dağda gerilla grupları oluşturmuş, iki sekreterini ve birçok değerli kadrosunu kurban vermiş ama savaşı geliştirememiş, tökezlemiş bir MK'ydi.

Eleştiri ve teşhir furyası sırasında, savunma psikozuyla bir araya gelmeye başladılar II. MK'çılar. Durum iyi değildi. Ortalıkta süklüm püklüm geziniyor, acıkınca horoz ya da patates kaynatıp yiyordum. Günde beş öğün kitlama çay içiyordum. Yürürken parmağımı cebimin deliğinden çıkarıyor, bacağımın kullarıyla oynuyordum. Neler okumam gerektiğini ve iyi düşünmemi sağlıyordu bu.

II. MK'çılardan ileri gelenleri bir ara misafirim oldular. Toplam beş-altı revizyonist bir aradaydık. Parça parça kestğim horoz etiyle, patatesi bir arada pişirmiştim. Kemiksiz, etli patates havası vardı yemekte. Ne eti olduğunu sordular. Dana eti olduğunu söyledim. Hiçbirisi itiraz et-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Birlik serüvenlerim-II

medi. Yutmaya koyuldular. "Konferansçıların, sizi teşhir ve tecrit etmesini destekliyorum" dedim. "Dana etiyle horoz etini ayırdedemiyorsunuz hala. Nasıl devrim yapacaksınız?" Güldüler. Daha sonra ciddi tartışmalara girdik. Ayrıma eğilimine karşı çıktım. Konferansla birlikte başa geçen yeni yöneticilerin küçümsenmesi eğilimine karşı çıktım. "Tasfiye de edilseniz, Partinin yürüncesinde kalın, kitle derneklerinde görev alın" dedim. "Hiç kimse, çalışan insana dış geçiremez. Geçirse bile tabanı karşısında bulur," dedim. "Parti içi fikir mücadelesi olmadan bereket olmaz. Görüşlerinizi sistemleştirin. MK'ya gönderin," dedim. "Yayınlamazlar," dediler. "Yayınlamazlarsa, yayınlama mücadelesi verin. Sabırlı olun. Tabanın sağduyusuna, vicdanına güvenin," dedim. II. MK'çılar, gerçekten dürüst insanlardı. Ama sürekli teşhir eddikleri için ayrılmaya kafayı takmışlardı.

II. MK'çılarla ilişkilerim, birçok insanı kuşkulandırdı. Bazıları benim bir hizip faaliyeti içinde olduğumdan kuşkulanıyordu. Taban böyle bir kuşku içinde değildi. Tepedeki yöneticilerin bir kesimi de inanmıyordu buna. Bir gün, Avustralya'ya gitmem bildirildi. Biletim alındı. Hareket etmeden önce, II. MK'çılardan önde gelenlerinden birisine, "Ayrılmırsanız, beni yanınızda bulamazsınız, ayrılmayın" dedim.

Ben Avustralya'dayken ayrıldılar. Bir yazıyla bu ayrılmaya karşı çıktım. Beni kitaya gönderenler geri çağırıldı. Onbir ay sonra döndüm. Durumda pek bir değişiklik yoktu. İkinci MK'çılar ayrılmalarına rağmen DABK birleşmeye yanaşmıyordu. Konferansçılar bir bildiri yayınlayıp, DABK'ın artık komünist bir hareket olmadığını ilan ettiler. DABK'la Konferansçılar arasındaki son pamuk ipikleri de koparıp atılmıştı. Tabanda, görevsiz, serseri mayınlar gibi doluştığım bir anda, beni YDB'ye aldılar. Şaşır-dım. Kurbanın kuyudan çıkarılışına benziyordu bu. Bürodaki insanları süzdüm. İkisi özellikle dikkatimi çekti. Birisi yürürken hiç önüne bakmıyor, hep havaya, göğün yedinci katına, sidre makamına bakıyordu. Diğeri ise at gözlüğü takmış gibi hiç yanlara bakmıyor, hep ön cephelere bakıyordu. Yandan verdiğim selamları görmüyordu. YDB'nin iki güçlü kişisiydi bunlar. Önüne bakmayan, YDB yetkisiyle donatılmış, olağanüstü bir karar kudretine sahipti. Bunun demokratik olmadığını, YDB'yi göstermelik hale getirdiğini söylediğim bana ters ters baktı. Telefonların kabloları eriyordu. Seslerinde otoriter, metazori bir hava vardı. Seksen yıl önce-sinin Teşkilat-ı Mahsus'a'sı canlandı gözlerimin önünde. Katıldığım ilk toplantıda, üç devrimci örgütü ameliyat masasına yatardılar. Bu örgütlerin devrimci olmadığını, hatta örgüt olmadığını karar altına aldılar. Benden başka hiç kimse bu karara karşı mücadele etmedi. Şaşkıncım. Adamların ne yapmak istediklerini kavramaya çalışıyordum. Kendi başlarına devrimci örgütler hakkında fetvalar çıkarıyorlardı. Bir başka toplantıda, politik ve ideolojik faaliyetin budandığını, örgütünü daraltıldığını, kadro toplantılarının ertelendiğini, bunun yerini, elit bir kesimin, denetimsiz, gizli faaliyetinin aldığını, ileri sürerek eleştiriye başlayınca, hepsini karşımda buldum. Suyum yeniden ismiyor, yol görünüyor bana. Bir başka toplantıda, bir sahte karlılığın üzerine gittim. DABK'çılara ait bir dağ-gerilla filmi, çok büyük bir kitle gecesinde, Konferansçıların gibi göstermişlerdi. DABK'çılar ateş püskürüyorlardı. Niçin yaptıklarını sor-

dum. Bağış mevsiminin yaklaştığını, kitlelerdeki coşkunluğun yükseltilmesi gerektiğini ileri sürdüler. "DABK'çı gerillaları, konferansçı gerillaların gibi kitleye sunmak doğru mu?" diye sordum. Sustular. Kaseti teslim edin, tabana da özeleştiri verin dedim. Özeleştiriye yanaşmadılar. İlişkilerimiz biraz daha sertleşmiş gibiydi.

Kadınların kurtuluşu dergisini çıkaran kadınlar, bir kültür gecesi düzenlediklerini, bu gece de bir konuşma yapmam için ricada bulundular, kabul ettim. Önüne bakmayan'la, Yanına bakmayan, gece ilanlarında adımı rastlayınca köpürdüler. "Bunların örgüt olmadığı, devrimci olmadığı hakkında YDB kararı var, katılmayın. Katılırsan, senin YDB'den ve Parti'den atılman hakkında karar çıkarır, bu kararı yukarı göndeririz" dediler. Bir kez daha şaşır-dım. "Bu kadınlar devrimci kadınlardır. Bu dergi devrimci bir dergidir. Söz verdim, ilan ettiler. Sözümden caymam doğru olmaz" dedim.

Gecce İsviçre'deydi. Telefonla bir grup ayarlanmışlardı. Konuşmamı engelleyecek, beni de orda teşhir edecekleri grup. Daha sahneye çıkma bir saat kala, tehditler başlamıştı. Gittim, gruptan bir iki yetkililiye konuştum. Yumuşadılar. Çıktım konuşmamı yaptım. Gruptan bazıları iyi konuştuğumu söyleyerek tebrik etti beni.

Kadınlar gecesinde konuşmamdan bir süre sonra, savunmamı almadan, atıldığım sözlü olarak bildirdiler. Bir tek gerekçesi vardı atılmamın: Kadınların Kurtuluşu gecesine katılmam. Bir arkadaş, "Bunlarla uğraşamazsın" dedi. "Zamanına yazık. Çekil bir kenara Tohum'u yaz." Bir başka arkadaş Özüne Bakmayan'la Yanına Bakmayan'ı kast ederek, "Bunlar karanlık işler peşindedir, haberin yok" dedi. İnanmadım. Önüne Bakmayan'la Yanına Bakmayan'ın yaşadığı kentteki kadrolar, isyan ettiler. Ve bu iki en güçlü adamı, o kentin derneğine sokmama kararı aldılar.

Atıldıktan bir müddet sonra, bir arkadaşın yanında kalmak için Paris'e gittim. 'Tohum'u yazayım' dedim biraz. Bir baktım bir telefon. Telefon'da, Yanına Bakmayan'ın otoriter direktifi "Onbeş gün içinde hazırlan Türkiye Cephesine gidiyorsun." Telefonda fazla konuşmaktan hoşlanmadığım için "Ben cesur bir insan değilim. Boş kalan yerimi, gönüllü ve cesur birisiyle doldur, 'deyip telefonu kapattım."

Bana sözlü olarak, kaşla göz arasında söyledikleri "Attık" sözünü anımsadım. Nereden atılmışlardı? Her ikisinden mi (YDB ve Parti üyeliği) yoksa YDB üyeliğinden mi? Kuşkuluydum. Her ihtimale karşı, parti hukukuna ters düşmemek için oturup bir üyelikten istifa mektubu yazdım. MK'ya gönderdim.

Kapısını çalmadan içeri girdiğim için beni tersleyip kovan en büyük otoriter adam Önüne Bakmayan'la bir ilişkim kalmamıştı artık. "Neden işkence yaptınız? Ajan olduğunuzu ispat etse-niz bile, işkence yapmak insanlık suçudur!" diye bağır-dığım diğer Otoriterle ilişkim kesilmişti artık. Kalemim beni yirmi yıl öncesine, Der-sim'e götürmek istiyordu.

İki tür üyelik vardır: 1- İnsanın kendisine verdiği, 2- Partinin verdiği. İkincisi önemlidir ve değerini birincisinden alır. Birincisi temeldir.

Birkaç yıl sonra, Avrupa'daki tüm dernekler, Önüne bakmayan'la, Yanına Bakmayan'ı tecrit ediyordu. Ve dahası, bunların karıştıkları çirkin ticari ilişkiler çıkıyordu açığa.

Yeryüzünde ömrü en uzun nesne dürüstlük-tür.

Tek tek insanları suçlamak çözüm değildir. İnsanlarımızı bu tip davranışlar ve ilişkiler içine sokan anlayışlara, kaynaklara yönelmeli, bunlarla hesaplaşmalıyız. "Tasfiye ettim, kurtuldum!" Hayır kurtulmadın. Anlayışlar ve kaynaklarla hesaplaşmaktan kaçmanın en kesirme yoludur kişileri tasfiye etmek. Hep bölünüyor, hep tasfiye ediyorsun, kurtulamıyorsun. Kurtulamazsın. Anlayışa ve kaynaklara yönelmiyorsun çünkü.

"Büyük orkestra" üzerine

Eğer iyi bir müzik parçası yaratma yönünde bir istek taşıyorsanız, öncelikle iyi bir "orkestra" oluşturmanız gerekir.

Kendi bilgi ve deneyimlerinizi, sizden önceki "büyük orkestra"ların bilgi ve deneyimlerini bir orkestrayı oluştur-ma yönünde kullanmanız gerekir.

Ve "Büyük Orkestra"lar büyük düşlerin ürünüdür-ler.

İyi bir müzik yapma isteği, atılan ilk adımdır. Ama tek başına istek taşımak için sadece bir yanlıdır. Orkestra oluşumuna katılacak insanlarla tek tek ilgilenmek, onlara ola-tu ve müzik bilgisini vermek ve en önemlisi de onlarla ve hatta yüzlerce enstrümanın farklı özelliklerini taşıyan yapısı- nı bu "yeni" insanlara kavratmak... Bu, "Büyük Uyum" a giden zorlu bir yoldur.

Elene ilk kez keman alan insanların acemiiliklerini, piya-

nonun tuşlarına dokunurken heyecanlanan, elleri titreten insanların ruh hallerini, davulun heybetli sesi karşısında ir-kilen vücutları ve en önemlisi de orkestra şefinin bagetin-de(") ifadesini bulan ahengi yeni insanlara verebilmenin güçlüğünü kim yadsıyabilir?

Değişik müzik aletlerinden çıkan farklı seslerin "büyük uyum" u, orkestra şefi'nin üstün yönetim yeteneği ile bütünlükte, ortaya gerçekten de mükemmel bir sanat ese-ni çıkaracaktır. İşte orkestraya büyüklüğünü veren, bu "bü-yük uyum" u yakalama, bu noktada bütünlüğe ve yo-gunlaşmadır. Her bir orkestra elemanının, baetin havada süzülüşündeki mesajı alması sonucu, ortaya büyük bir da-yanışma ürünü çıkmaktadır.

Ve "Büyük Orkestra", özünde büyük dayanışmadır.

Orkestra elemanlarının özelliklerini; müzik bilgi düzey-le-rini, müzik aletine yakınlıklarını, sesleri algılayışları du-

yarlılığı ve bu müzik bilgisini hangi yollarla aldığında kav-rayabildiğini bilmesi gerekir orkestra şefinin.

İlk zamanların acemileri, böylesi yoğun ve sabırlı çaba-lar sonucu giderek birer usta haline dönüşürler. Her biri kullandığı müzik aletiyi bütünlüğe. Onun bir parçası hal-le gelir. Artık onu eline alışı, örneğin kemani boynuna yaslayışta, piyanonun tuşlarına vuruşta ve trombonlara nefes verişte niteliksel bir değişim vardır.

Ve "Büyük Orkestra" eskilinin başında doğan "yeni müziğin" müjdecisidir.

Kemanlar, yanyana dizilişle güçlenirler. Viyolonselilerin, obuaların, tağotların birliği coşkuya dönüşür. Artık ortaya hem dinleyenlere hem "Büyük Orkestra" elemanlarına dehşetli zevkler veren "Büyük uyum" çıkar.

Müziğin bu uyumu salonlara uymaz olur; taşacak bir yerler bulur kendine, pencere ağıllarında, kapı açılır

dan süzülür, sokaklarda, caddelerde çınlar. En sağır kul-laktan titretilir. Beyinlerdeki zincir dağılmaya yüz tutar o za-man. Yumulu gözler açılır. Yüzyıllık uyuşukluktan sıyrılır bedenler. Müziğin önlenemez büyüü tokat gibi iner yeryü-züne.

Ve "Büyük Orkestra" içlerde gizli düşlerin dışa vuru-mudur. Orkestra şefi elindeki bagete dahi ihtiyaç du-y-maz; kendinden geçmesine, gözlerinin ucuyla yönetir ha-le gelir orkestrayı.

"Büyük Orkestra" için oturmak bitmiştir. Kalkılır sah-ne-deki yerlerden o zaman. Büyük büyük dizilir orkestra as-falt yollara. Milyonluk bir koronun en ön safında yürünür yürünür...

"Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" çalar "Büyük Orkestra".

(*) Baget: Orkestra şefinin elindeki çubuk.

Kültür cephesinde savaşımasak da olur mu?

Bu soruya ilk anda "Pekala olur" diye yanıt verebiliriz. Doğrusu düşmanı sanatla, edebiyatla, estetikle yenecek halimiz de yoktur. Sınıf mücadelesinin kızgın alanları ve hele savaş meydanları tiyatro sahnelerine hiç benzemez. Bu da doğrudur. Nihayet, kültürel etkinlik göstermek için "sanatsal yeteneklere sahip olmak gerektiğini" de söyleyecek olursak, kendimizi huzur içinde bir kenara çekebiliriz ve "bu işi aydınlar yürütsün" diyebiliriz.

Ama kültür konusunda böyle bir mantık yürütme neye benzer?

Savaşı politikadan ayrı düşünmeye ve "politik sorunlarla parti örgütleri uğraşsın" demeye!..

Evet, salt askeri bir yapı olmayan halk ordusunun devrimci savaşçıları için politikayı önemsemek ve politik çalışmadan yan çıkmak ne kadar yanlışsa, kültür olayını umursamazlık ve kültürel faaliyetten kendini geri tutmak da bir o kadar yanlıştır.

Çünkü, politikasız savaş olamayacağı gibi, kültüresiz devrim de olamaz. Kültür cephesinde savaş verilmeyen burjuvazi ve gerici tam anlamıyla yenilemez.

Çünkü, politika gibi, felsefe gibi, kültür de ideolojinin başlıca unsurlarından biri ve hatta diyebiliriz ki, geniş halk yığınları içinde her türden gericiyi kendi ideolojisini yaymasının ve sınıf hakimiyetini üretim ilişkilerinden ya da toplum düzeninden daha esaslı olarak insanların beyin kıvrımları içinde kurup sürdürmesinin en etkin aracıdır.

Bunun böyle olması neyle açıklanabilir?

Kültürün bir toplum yaşamı içindeki yeri ve kültür olaylarının politikaya uzak olan insanların üzerindeki ideolojik etki gücü ile...

Şöyle ki, kültür kapsamına giren ve hepsi de bir ruhi şekillenmenin aracı olan unsurlar, örneğin dinsel ve ulusal gelenekler, ahlaki değer yarımları ve töreler, estetik ölçüler, folklorik özellikler, müzik-edebiyat ve her türlü sanat yoluyla iletişim içinde bulunan duygular, dil-üslup ve çeşitli alışkanlıklarda somutlanan yaşam tarzı ya da karakteristik davranış özellikleri, geniş halk yığınlarının her an her yerde dolaysız ilişkiler içinde bulunduğu, canlı şekilde yaşadığı ve adeta hava gibi soluduğu şeylerdir.

Bir anlamda ideolojinin cisimleştiği ve somut biçimler kazandığı bir sosyal yaşam alanıdır Kültür.

Bu nedenle, toplum üzerinde ideolojik hakimiyet olayını önemseyen ve kitlelerin körü körüne de olsa kendi aşığılık siyasetlerine desteğini gözetken sömürücü hakim sınıflar, halkın kültürel yaşamına derinden nüfuz etmeye çalışır; Onu işine geldiği biçimde, kâh tevekkül, kâh köşe dönme, kâh bağnazlık, kâh özünü inkar ve yabancılaşma duyguları ile yoğurur durur. Her türlü ile kendine güvensiz, kendi geleceğini belirleme gücünden yoksun, akıntıya kapılmış giden ve koyun sürüsü gibi güdülen insan tipleri oluşturmaya yönelir. Bu sayede kolayca hükmetmeyi amaçlar.

Emperyalizm bunu dünya ölçüsünde gerçekleştirmek ister. Bundan dolayıdır ki, bir kültür emperyalizminden bahsedilir.

Dünya ölçüsünde iletişim araçlarını ellerinde bulduran, bir çeşit medya krallığı oluşturan ve uydu yayınları ile girmedikleri bir ülke ve hatta üçü bir köy evi bile bırakmayan emperyalist merkezlerin kültür bombardımanı, böylece bizim şehir yüzü görmemiş çocuklarımızı bile kendi doğal yaşantılarının sadeliğinden alır, Rambo'ların, Madonna'ların yapay dünyasına götürür, hahal aleminde gezdirir, özenti batağında yüzdürür.

Emperyalist kültürün peşinde kimliğini yitirme, yabancılaşma ve yozlaşma için Almanca olmak bile gerekmez artık; en çarpıcı etkileriyle o kültür evinin içinde ve bebelerinizi körpeçik beyinlerine esaret zincirlerini vurma yolundadır.

Demek ki, kültür deyip geçmemeli. Kültürün gericisi insanlar için bayağı afyondur. İlerici ve devrimci kültür ise, uyarıcı bir iksir!.. Her ikisi de politikanın hizmetindedir.

Şu farkla ki, karşı-devrim kitlelerinin bilimsizce desteğine ve kör itaatine dayanmak zorunda olduğundan, onları toplumsal gerçeklerin ve kendi sınıf çıkarlarının ayırnına varmaktan uzak tutacak bir depolitizasyona tabi tutarken, devrimci kültür ise tam tersine bütün gücüyle kitleleri politize etmeye önem verir.

Kitlelerin politikayla ne kadar yakından ilgili olduğunu önemli ölçüde kültür düzeyi belirler.

Burjuva anlamda "çok kültürlü" olan biri çok

politik olmaz elbette. Bizim kültür düzeyinden anlamamız gereken fazla mürekkep yalamışlık değildir. Her konuda bilginin ve entelektüel birikimin de biryerde önemi olmakla birlikte, daha anlamlı olan, kişilik bakımından insanı güçlü kılan ve insan olmanın gururunu yaşatan erdemlerin belirlediği, ideolojik öze ilişkin bir kültür formasyonudur.

İşte, devrimci kültür almış bir insandan söz edildiği zaman en başta anlaşılması gereken de bu öze ilişkin değerler olmalıdır.

Buradan kültür cephesinde her türden gericilikle mücadelenin önemi kolayca bilince çıkar ve bu cephede savaşımasak devrimin nasıl olanaksızlaşacağı kendiliğinden anlaşılır.

Eğer devrimi kitleler yapacaksa ve kitlelerin devrim yapması da onların ruhunda ciddi değişikliklerin olmasına bağlıysa; ideolojik-siyasi öncülük gibi kültürel yönlendirmenin de şart olduğu şüphe götürmez bir şeydir. Tabi ki, kitlelerin ruhunda ve bilincindeki sıçramalı gelişmeler, devrimci eylemin dışında yaşanacak değildir. Kitleler en iyi kendi öz deneyimleri içinde eğitilir. Ama bu doğru anlayış da, düşmana karşı politik-askeri savaş ile kültür savaşının iç içe yürütülmesi gereğinden başka bir şeyi göstermez. Ve bu doğrultuda Marks'ın da, Lenin'in de, Mao'nun da söylediği ayndır:

Devrimler kültür cephesinde de kıyasıya savaşı gerektirir.

Bu cephedeki savaşın kimin işi olduğuna gelince, istisnasız bütün devrimcilerin işidir.

Sanat edebiyat, müzik, folklor ve estetik konusu olan her türlü yetenek, kültürel etkinliğe can katar, güç verir. Bu nedenle sözkonusu yeteneklerin geliştirilmesi de önemlidir.Şu ya da bu konuda uzmanlığı olmasa bile, her devrimcinin kendi çapında bir aydın olduğu da unutulmamalıdır. Evet, proletaryanın ideolojisini özümstedikleri ölçüde devrimciler proleter aydınlardır ki; bu, burjuva anlamda "aydın" olmaktan çok daha anlamlı ve insanlık için önemlidir. İnsanlığın aydınlık bilinci, onuru ve şuru olmak demektir. Gerilla tipi devrimcilik ise, salon devrimcilikinden farklı niteliği ve güçlü karakteri ile, kitleleri hem politik hem kültürel bakımdan seferber etmede büyük üstünlüğe sahiptir.

Değinmeler

Ali D.Kardeş

Mutlaka karşılaştınız

Karşılaşmamış olamazsınız, mutlaka karşılaştırmışsınız. Ya BBC televizyonunda, ya Sabah, ya Hürriyet, ya Cumhuriyet gazetelerinde!.. Ya TRT'de, ya da HBB'de!.. Ama mutlaka karşılaştırmışsınız!

Sabah gazetesinde "Mao'nun seks yaşamı"nın anlatılan yazılarla karşılaştırmışsınız? Lenin'in "hizmetçisiyle olan aşk macerası"ndan haberiniz vardı? Milliyet'te Marks'ın karısı Jenny'e "çektirdiği mezalim"le ilgili yazıları görmüşsünüzdür? Daha geçenlerde Hürriyet'te Stalin'in "kızı ile olan aşkı"na da okumuşsunuzdur?!

Seks, cinayet, entrika!.. Bu tür iftira ve iğrençliklerle mutlaka, ama mutlaka karşılaşmışsınız!..

Gerçeklerin örtbas edilmesi ve yalan burjuvazinin yaşam garantisidir. Sömürü sisteminin yaşaması için halkı kandırmayı marifet bilir!.. Televizyonu, basını, sinemayı, sanatı ve eğitimi çirkin tezgahında araç olarak kullanır. Tarihi, sahte belgeler uydurarak yanılmayı hedefler.

Tarihin çarpıtılmasıyla, tarihin insanlığın kurtuluşuna doğru gidişinin yönünü saptıracağını umar!.. Halk cephesinin önderlerine, değerli öğretmenlerine yönelik yapılmayacak iftira yoktur! Tarih; sanki onların iftiralarıyla yönünü değiştirecekmış gibidir!

Sürekli karşılaştığımız iftira kampanyasından nasibini yenilerde, eserlerinde diyalektiği hamur gibi yoğuran Bertolt Brecht de aldı! Estetik kuramının özünü diyalektik ve tarihi materyalist felsefeden alan Brecht'e saldırmak elbette yadırganır bir olay değil.

26 Temmuz 1994 tarihli Cumhuriyet gazetesinin kültür sayfasında gerçekleşen iftira kampanyasında, güya Brecht, yapıtlarını kendisi yazmadı!.. Kim yazdı? Brecht'in "dul eşi" Helene Weigel'in ve oğlu Stefan'ın izniyle son derece önemli belgelerle kanıtlanıyormuş tarihin acı gerçeği? Brecht'in "metresi ve sekreteri" olan Elizabeth Hauptmann yazmış o değerli yapıtları!.. Brecht de kim oluyor?!

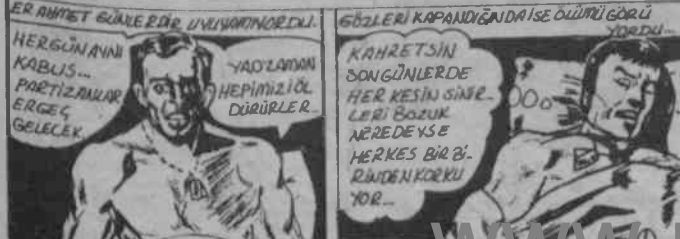
Ayrıca başkaları da Brecht için yazmış! Margarete Steffin, Ruth Berlau, Ernst Ottwalt ve Martin Pohl!

Amerikalı akademisyen John Fuegi, "Bertold Brecht'in Yaşamı ve Yalanları" diye bir kitap yazıyor; Cumhuriyet'in "kültür" servisi editörü de buna yarım sayfa yer veriyor!.. Onca yok edilmeye çalışılan kültürel değerlere, onca değerli kitaba yönelik saldırılarına bir satır yer ayırmazken; devrimci değerlere "solcu" gazete Cumhuriyet'te saldırılması düşündürücü müdür acaba?

ÇIZGILERLE

İSKENCEDE ÖLDÜRÜLEN ALİŞER VE KIZINI DEĞER YITIRAN ATAN ASKERLER, GÖLÜK SOLUKLA KARAKOLU DOĞRU İDİŞTULAR.

KONUŞAN FOTOGRAFLAR

Emniyet köşesi

Drakula, yazarlığa soyundu

Müsvette Haber Bürosu-Ankara DGM Başsavcısı Nusret Drakula, DEP iddianamesinden sonra, Sivas Davası ile ilgili mütalmasını da kitap olarak bastırarak yazarlığa soyundu (!).

Birinci kitabında (!) "yazar-Hukukçu" müsvettesi olmanın güçlü bir örneğini vererek dünya hukukçularından ve yazarlarından iyi bir şamar yiyen Drakula'nın, ikinci kitabında da (!) aynı "performansı" göstermesinin kesin olması nedeniyle, bu defa da okkalı bir tekme yemesi beklenmektedir.

Konuyla ilgili olarak Drakula ile ay ışığında bir görüşme yapan gazeteci Satılmış Sirtisağlam'ın, "Başka kitaplar da yazmayı düşünüyor musu-

nuz?" şeklindeki sorusuna gazetecinin boynuna bakarak, "ilmik bunun boynuna da güzel yakışmazsa torununun ikinci "abi'si Punto'da ölsün!" diye düşündükten sonra kendisini toparlamış ve "Evet, Şimdilik bunların dışında üç kitap daha yazmayı düşünüyorum. Zaten isimleri bile hazır: 3.cü kitabın adı 'Kurban Olduğum ABD', 4. kitabının adı 'İlmiğin Sırrı' ve 5.ci kitabının adı da 'İlmi İşkence ve Teknik İşkence' olacak." demiştir. Bir başka gazetecinin, "iyi de, bütün yayınevlerine kilidi vurduruyorsun, nerede bastıracağını ki?!" şeklindeki soruya da şaşkın bir şekilde "Doğru yaa! Bunu hiç düşünmemiştim." diye cevap verir.

Rayber korkusu

38 isyanı yılları, dağ köylerinden birinde dere yatağında pusu kurup yoldan gelen geçen yolcudan haraç alan Rayber adında bir eşkiya vardır. Rayberi tanıyan yolu değiştirir.

O günlerde bir beyaz tavşanın yolu bu köye düşer, girer köye. Köylüler o güne kadar tavşan nedir bilmezler. Geleni devletin vergi tahsildarı zannedip, yakalayıp hizmette kusur etmezler. Kıyıda köşede sakladıkları üçer beşer kuruşlarını bir keseye doldurup, tavşanın boynuna bağlayıp salıverirler.

Ön ayakları kısa olmasından dolayı yokuş aşağı gitmektense yukarı doğru rahat ilerleyebilen tavşan, hem insanlar tarafından yeniden yakalanma korkusuyla, hem de ellerinden kurtulmuş olmanın heyecanıyla dağın tepesine doğru koşmaya başlar.

Bunu gören köylüler kendi kendilerine tavşanın bu hareketlerine bir yorum getirerek şöyle derler.

"Gördün mü Memo şu hükümetin tahsildarını. Aşağıda Rayber varya korkusundan dereye inip, parayı kaptırmaktansa yolu uzatıp nasılda dağa yukarı koşuyor.."

Ya allahdır ya allahın anası..

Yine aynı köyde bir sabah uyanan köylüler yeni yeni yeşerip boy vermiş olan buğdayların içinde eğri büğrü vücuduyla garip bir mahlukatın (deve) gezinmekte olduğunu görürler.

Köylüler bu mahluku görüp ve şaşkın gözlerle birbirlerine bakarlar. Herkes birbirine sorar, "Nedir bu eğri

büğrü dev mahluk. Sonra köyün en yaşlısı bilir diyerek onu çağırırlar. Bilgisine danışılmasından son derece memnun olan ihtiyar gelir. Elini güneşe siper edip şöyle bir süzer deveyi. Ama bakar ki o da işin içinden çıkamıyor "Ye ulan ye. Bu halinle olsan olsan ya allahsındır ya da allahın anası, ye helal hos olsun" der.

Merekde yandı simerde...

Yine aynı köyden birisi Almanya'ya çalışmaya gider. Bir süre sonra, arkadaşları yeni gelen köylüye şakadan takılmaya başlarlar.

"Bak Memo. Bu bizim patron varya Alman gibi görüncede aslında Dersim'lidir. Hemde bizim köylüdür. Bir şeye ihtiyacı olanlara hep yardım eder. Bir sıkıntı, bir ihtiyacın olursa hiç çekinme, dayan kapısına. Elinden gelen yardımı yapacaktır" derler.

"Olur..." der Memo. Bir süre sonra Memo'nun köyünden bir haber gelir. Memo'nun otları ve bir samanlık dolusu samanı, çıkan bir yangında yanmıştır. Acilen para lazımdır. Gelen habere üzülen Memo köye para göndermek zorundadır. Aklına arkadaşlarının sözleri gelir. Bunun üzerine patrona gitmeye karar verir. Patronun odasına, hemşeri olmanın rahatlığıyla selamsız sabahsız girer. Bunu gören patronu şaşkın ve kızgın bir şekilde kaşlarını çatarak Almandan ne anlamına gelen "Whas" diye söylenir.

Patronun Whas'ını kendi dilinde (kürtçede ot) anlamına gelen "Vas"la karıştıran Memo yaşlı gözlerle durumunu anlatmaya çalışır.

Patronun hala "Whas" demesi üzerine Memo "Bi tek vas mı? Simerde (saman) yandı merekte..." der.

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1)Yapıtları aşır ölçüde ağır açıklamalar ve yeni terimlerle doludur, öyle ki, bunların okunması gerçek bir işkencedir. Lenin'in yapıtlarından sonra, akademik çevrelerdeki etkisi bir hayli azalan, Zürih Üniversitesi profesörlerinden, ampirokritikçi okulun kurucusu Richard ön adlı ünlü Alman filozofunun soyadı. 2) Yaşamlarının ilk dönemlerinde anne ve babalarına benzemeyen böceklerle diğer hayvanların biçim değişmesine (ör: Kelebek önce tırtıldır, sonra değişir ve kelebek olur) verilen isim 3) İnsan kanında alyuvarların azalması ile ortaya çıkan hastalık- EskiMısır'da güneş tanrısı 4) Köpek- Bir göz rengi- Eski dilde kan 5) Küçük çan- Bektaşî fıkralarının ünlü hazırcıya 6) Bir besin- Bir sesleniş- İsim 7) (Argoda) Şen, neşeli, şakacı- İlave 8) Gelecek- Avrupa'da bir nehir 9) Yunan mitolojisinde "Tanrıların Tanrısı"- Fransa'da bir şehir 10) Beddua- "Kimliği Bilinmeyen Ucan Cisimler"- Çift değil

YUKARDAN AŞAĞIYA

1)Dokunun (özelikle akciğerlerin) hava veya gaz toplanması sonucu şişmesine verilen isim- Ters, çok değil 2) Bir bağlaç- Karaciğer iltihabı- tersi 3) İspanya'nın Bask bölgesinin bağımsızlığı için sava-

SOLDAN SAĞA

1) HERAKLİTOS 2) ODESA- ŞATO 3) LAD- AVOK 4) ETER- KR 5) ARAL- SETLA 6) CİNAYET- AT 7) HE- MUR- AVE 8) HCAM- AL 9) ALAN- İLAT 10) AKIMOV
YUKARDAN AŞAĞIYA
HOLBACH- AS 2) EDA- RIEHL 3) RED- AN- CAM 4) AS- ELAMAN 5) KANTYUM 6) ESER- İK 7) İŞARET- ALI 8) ALAM 9) OTOKLAV- TO 10) SOKRATES

SÖZÜN ÖZÜ

Eşkiyanın türküsü

Adi Ali Ekber'di. Soyadını doğanın en atilgan ve coşkulu yaratıklarından olan bir kuştan almıştı; sonradan onun atılglığını kendi ruhunun şekillenmesinde bulacağı bir kuş, **ATMACA**.

Sivas Kangallı bir Kürt ailesine mensuptu. Ailesinin uzun yıllar önce İstanbul'a göçmüş olması onun bütün çocukluğu ve yaşamının, bu güzel kavga kentinde geçmesinin de nedeniydi. Çocukluğu Okmeydanı, Ornektepe ve Hasaköy'ün geçekonu mahallelerinde geçiyor; haşarlık, yaramazlık, afacanlık ve macera dolu bir çocukluk. O yıllarda mahalledeki çocukları çete halinde örgütleyip, onların liderliğini yapması onların üzerinde doğal bir otorite kurması, onun sonradan karşımıza çıkacak olan inisiyatifli, yönlendirici ve etkin kişiliğinin de tohumlarını taşımaktadır. Onun coşkun muzip yapısı çocukluğundan ölümüne dek sürmüştür. En zor durumlarda, en zor eylem anlarında ve en ciddi sorunlar üzerinde düşünce üretirken bile onun bu yönüne rastlamak mümkündür. Tuzla şehitlerimizden **Kemal Soğukpınar**, **Ali Ekber**'in hem çocukluk arkadaşı, hem de onun örgütlediği bir yoldaştır. **Kemal**'in mezarını annesiyle birlikte ziyaret eden **Ali**, mezarlıktan ayrılırken gülümseyerek annesine, "yaşamak ne garip şey ana, doğuyorsun, savaşıyorsun sonra -bir mezarı işaret ederek- şöyle ikimetrelik bir çukura giriyorsun ve üzerine toprak döküyorlar, otlar yeşeriyor. Yakında ben de buraldayım." der. Tüm bu duyguların ölümle alay edilmesine ve gülümsemeye, ölümün sıradanlaştırılarak söylenmesi **Sultan** anayı ürpertir ve ağzından "deliye bak, niye ölesin oğul" sözçüklerinin dökülmesine neden olur. Evet ölüm onun gözünde çok sıradan bir durumdur. Yaşamak kadar sıradan ve doğal olan. Ona göre "hergün onlarca insan hastalıktan, yoksulluktan, ecelden, çeşitli nedenlerden ve hatta trafik kazasından ölüyor"dur. "Bu gerçek bizler için de geçerlidir, şimdi şuradan şuraya giderken, karşıdan karşıya geçerken ölmeyeceğimizin garantisi varmıdır? Oyle ise sorun ölüme bir anlam yükleyebilmek, ölümü güzelleştirebilmektir." **Ali Ekber** yoldaş ölümü çaresizleştirebilmenin peşindedir kısaca. Bu konuda söylediği şu sözde onun meseleye nasıl baktığına dair fikir verebilir bizlere; "geçmişte birçok yoldaşım şehit oldu, katledildi, bunlar yaşanırken bu yoldaşlarla beraberdim ve onların yerine ben de ölmüş olabilirdim. Bu yüzden ben şimdi kendimi fazladan yaşamış, bedavadan yaşıyor saymaktayım" bu sözler onun ölüme dair, kimilerini kendi güdümüne alıp elini ayağına dolandıran

bu aşağılık duyguya ilişkin pervasızlığının, cesaretinin göstergesidir.

Yine bir baskın eylemindeki tavrı onun esprili yaşamının soğukkanlı, disiplinli ama işe espri katmadan yapamayan coşkun ruhunun göstergesidir. Şehir gerillalarımızca bir yere baskın yapılır ve komutan **A. Ekber** yoldaştır. Baskına uğrayanlardan birisi Türkçe anlamayan yabancı biridir. O yüzden panikler ve sorun çıkartıp süreli mızımız eder durur. Tabii Türkçe bilenler yoldaşların emirlerine harfiyen uymaktadır. Adamın sorun çıkarmasına sinirlenen **Ali** yoldaş (kod adı **Kerim**) değerlerine söyleyerek, susturmalarını, zarar vermeyeceklerini anlatır. Adamı onlarda susturamazlar. **Kerim**'in kafası iyice bozulunca (zira adama zarar da vermek istemiyordu) adama döner ve "**Ulan Hans kafamı bozma Ay em terörist!**" diye çıkarır. Tabii **Hans** hizaya gelmiştir.

Partiyle ilk ilişkisi 1977'de o henüz 14 yaşında iken başlar. Bu yıllarda lise öğrencisidir. Kısa sürede atılglığı, gözükpekliliği ve örgütleyiciliği ile öne çıkar. Liseli Partizanların öncülerinden biri haline gelir. O yıllarda **A. Ekber**'i liseli gençliğin mücadelesinde, anti-faşist mücadelede, kitleler için de yapılan çalışmalarda ve faaliyetlerde tüm aktifliği ile görürüz; Kah geçekonu eylemlerinde, kah faşist bir müdürü ya da sivil faşistleri sindirirken, kah bildiri, pankart, bombalama gibi eylemlerde. Onda bu militan hat ve gözükpeklilik ona eşkiya denmesine neden olur. **A. Ekber** yoldaş mücadeledeki yaratıcılığı ve atılglığıyla halkın ve yoldaşlarının sevgili yaramaz eşkiyasıdır. Onun atılglan, gözükpek ve gelişmeye oldukça yatkın oluşu, taşıdığı askeri yetenek de gözönüne alınarak 1980'de askeri faaliyete aktarılmasına neden olur. Bu kısa askeri çalışmada daha çok alt düzeydeki kimi askeri pratiklere katılarak gelişimini sürdürür, ardından hemen gelen AFC ile P'nin aldığı darbeler sonucu bağı kopar ve aranır duruma düşer. Sonradan tekrar bağ kurduğu 1989 yılına dek yaşacağı bir boşluk dönemi kendi değişimi ile "**kaybolan ve kısa sürede telafi edilmesinin zorunlu olduğu bir dönem**" geçirecektir. Darbenin hemen sonrası bir eylemden dolayı aranır durumdadır ve kimliksizdir. Surlarda, harabelerde ve ormanda barınır, bir zaman sonra kendine bir kimlik yapar ve işe girer. Bağı kopuktur ve bağ kurmak için kimseye ulaşamaz. Yalnız başınadır ve yaşamak, korunmak zorundadır. Yaratıcılığı, zekası ve girişkenliği ile kısa sürede kendine bir çevre oluşturur. Girişkenliği, cesurluğu, harbi delikanlı yapısı sonucu herkesin güvendiği biridir. Bu çevrenin özelliğinden dolayı muazzam ekonomik olanaklar eline geçer **Ali** yolda-

şın. Dönem teslimiyetin kavga kaçkırılığının, pişmanlığın ve mülteciliğin dönemidir. **Ali** yoldaşa da bu dönemde birçok kişi "**sen de yurt dışına kaç**" önerisi ve telkini yapar fakat o asla bunu kabul etmez. Tüm düşleri öncüyle tekrar bağ kurup bir Partizan olarak savaşmak üzerinde odaklaşmıştır. Bu devrimci düşlerin yalnız düş olmayıp mutlak bir gün gerçekleştirecek bir olgu oluşu **Ali** yoldaşın bulunduğu çevre ile olan ilişkilerinin de niteliğini oluşturmaktadır. Hiçbir zaman gözü para pulda olmaz, sonradan yapacağı gibi elinin tersiyle tüm o cafcaflı yaşamı bir kenara bırakacaktır. Zaten o çevreler tarafından ona tapılmasının bir nedeni de onun bu paragöz olmayan yapısıdır.

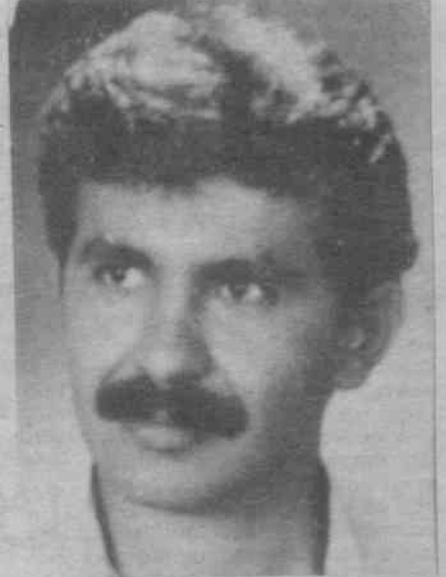
Sonradan yaşadığı fırtınalı gerillalık sürecinde; bahsettiğimiz sürecin zengin birikiminin kendine kazandırdıklarının oldukça faydasını görmüşüzdür. Böylesi bir sürecin yaşanmış olması onun yaşamı bütün ayrıntılarıyla tanımmasını sağlamıştır. Bu tanıma ise ona bilingli hükmetmenin başat sorunudur. Muazzam bir yaratıcılık gelişmiştir onda, çünkü yıllarca tek başına kalmıştır. Bunun getirdiği irade ve inisiyatif. Kültürel olarak müthiş bir çeşitlilik sahibidir. Kendisi partili kültürün savaşçısı ve taşıyıcısı olmakla birlikte her sınıfın her kesimin kültürünü tanıyabilir. İstediginde onlardan biriyimş gibi onların arasına dahil olabilir. Bu istisnasız her çevre için geçerlidir. Onu bazen zengin bir iş adamı olarak, bazen spor giysisinin içinde, kolunda künyesi bir holding sahibinin oğlu görünümünde, bazen karanlık bir adam, bir tüccar, bir fabrika işçisi olarak görmek mümkündür. İstisnasız girdiği her çevrede geniş bir ilişki ağı yaratır. Kısa sürede kendini sevdiren ve kabul ettiren, o bir yeraltı yaşamı, gizlilik sanatı ustasıdır, bu ustalığı sayesinde en tehlikeli ilişkiler içinde bulunabilir; en kanlı polis şeflerinin ve faşistlerin içinde onlardan biriyimş gibi kendini gösterebilmektedir. Bu yetenekleri faaliyette oldukça fazla verim sağlama yaramıştır.

Kitlelerin içinde çok sevilen biridir yoldaş. İstisnasız her semtte en az üç-beş tane ilişkiye sahiptir, onun bu yönü de parti faaliyetine gerçekten ciddi katkılar sunmuştur.

Askeri ve teknik yönden ise çok yeteneklidir. Onun girdiği eylem mutlaka başarılıdır. Birçoğuna kendisinin komuta ettiği onlarca başarılı baskın ve cezalandırma eyleminde onun imzası bulunur. Parti onu herhangi bir eyleme gönderdiğinde, herhangi bir işe koştuğunda gözü arkada değildir, sonuçtan emindir. Soğukkanlılığı, inisiyatif, üstün planlama ve manevra yeteneği, atılglığı ve mutlak başarıya azminden yoldaşları çok şey öğrenmiştir. Öyleki herhangi bir yerde başarısız geçen bir eyleme ilişkin sohbetlerde istisnasız tüm yoldaşlar "**Kerim olsaydı mutlaka başarırdı**" şeklinde düşünce belirtir. Faaliyet süresince kendine olan sarsılmaz güveni yoldaşlarını da etkilemiş, onları coşturmuştur. Kendine öyle güvenlidir ve öyle emindir ki, kimi zaman hata yapmasına da neden olur onun bu yönü. Uygun fırsat vardı düşüncesiyle tek başına cezalandırma yapması ve sonucu yeterince tatmin edici olmayan bir eylemden sonra ağırından alarak düşmana tekrar saldırıyı planlaması, yani eylem içinde eylem olayı bunun örneğidir. Tabii yeteneği, yaratıcılığı ve inisiyatifini sonucu bunlarda da başarılı olmuş, düşmanı hep ezmiştir.

Araç kullanma kabiliyeti çok üst boyuttadır. En sıkışık trafikler de, en dar sokaklarda ralliciler gibi kullanır aracını. Bu hızı karşın onun ustalığı "**o kaza yapmaz**" düşüncesinin kökleşmesine neden olmuştur. En tehlikeli eylemlerde yoldaşlarını başarıyla uzaklaştırır eylem alanından.

Ali yoldaşı sinirlendiren, tahammül-özüleştiren kimi durumlar vardır. Onun

parti içinde yer alıp da bir burjuva gibi davranan tiplere kesinlikle tahammülü yoktur. Uyuşuk, hantal, kendini koruyan ve partiye katkı sağlama, ürün verme ruhundan uzak insanlara derin tepkisi vardır. Bunları "**asalaklarımız**" olarak niteler ve "**bunlar eğer devrimci olmasaydı, günlük yaşamlarında karınlarını bile doyuracak parayı kazanmaktan aciz olurlardı**" der. Onun bu haklı komünist tepkisini zaman zaman yoldaşa sekterlik ve anarşizan tavırlar olarak görürüz. Ama bu tepkileri her zaman hedefini bulmuş, saflarımızda olumsuzluğa yol açmamıştır.

O, aynı zamanda kendini yeniden yaratmanın ustalarındandır. Yaklaşık sekiz, dokuz yıllık boşluğa, bu boşluğun getirdiği kimi eksik ve zaafırla meydan okuyan yoldaş, "**zamani telafi etmeliyim**" anlayışıyla yeniden faaliyete başladığı 1989'dan itibaren hızla ilerlemiş, kendini arındırmış ve artık 1990'ın ortalarından itibaren partinin güvenini, sevgisini ve övgüsünü kazanan "**Kerim**"i olmuştur.

A. Ekber yoldaşın güzel devrimci yaşamı onurlu bir ölümün de habercisiydi zaten. Çemberlerden, çatışmalardan, pusulardan onlarca kez başarıyla çıkar. Her seferinde silahını düşmana ateşlemekten, onları bozguna uğratmaktan asla tereddüte düşmez. Bu çatışmalarda aldığı tek yara ise sağ elinin serçe parmağının tırnağını sıyrıran bir kurşundur. Faşizmin kurşunları **ATMACA** kanatlarına ulaşamaz bir türü. Ölümü böyle bir çatışmada düşlemektedir. Fakat hayalini şüşleyen bu güzel ölüm ona ulaşamaz. Ölüm Artvin Alay Komutanlığı'nın karanlık bir işkence odasında, **Mehmet Sezbilabban**'ın şefliğini yaptığı sorgu timinin kanlı işkence seanslarında bulur onu. Bir görev için gitti Savaş'ta yakalanmış ve işkencece katledilmiştir. İsmi bile öğrenemez alçaklar, yoldaşın. **Tarih 28 Mayıs 1992.**

Şimdi çok sevdiği yoldaşı, çocukluk arkadaşı **K. Soğukpınar**'ın ve gene çok sevdiği yeğeni **Erdoğan**'ın yanında, **Hasaköy mezarlığında**, daha önce annesine işaret edip gülümsediği mezarın hemen yanında yatıyor.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Hesa-bı sorulacaktır.

Ben
Ateş bakışlı çocukların
gözlerinden,
mavzer atışlı yüreklerden
sevdiğim
Partizan türkülerine
dostlarıma
Atmaca yüreğimin
kanadında taşıdığım
kavgamı,
sevdamı bırakıyorum
Eşkiya ömrümden.

Kadınların Mücadele Tarihinden

Paris Komünü ve kadınlar

Toplu yaşamda ve sınıf mücadeleleri tarihinde mihenk taşı ya da dönüm noktası olan olaylar vardır. Spartaküs ayaklanması, 1789 Fransız Devrimi, 1848 ayaklanmaları, Ekim Devrimi, Çin Devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi, 1871 Paris Komünü vb. vb. gibi.

Fransız monarşisinin komşu ülkelere saldırganlığı neticesi çıkan savaş, içinde bulunulan ekonomik yıkım, Fransız halkına reva görülen baskı, zulüm ve yoksulluk, Paris halkının zamansız eyleme geçmesine neden oldu. Marx Uluslararası İşçi Derneği Genel Kongresi adına 6-9 Eylül 1870'te ikinci bir çağrıda bulunarak Fransız işçilerine her türlü ayaklanma girişiminden kaçınmalarını ve "dingin ve kararlı bir biçimde cumhuriyetçi özgürlüklerden yararlanarak kendi öz sınıfsal örgütlerini kurmaya girişmelerini" öneriyordu. Ama bu öneriye rağmen komün hareketi patlak verdiğinde de Marx en coşkulu komün yandaşları oldu.

Paris Komünü'nün görkemi proleter devrimci Eugene Pottier'e bugün tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası marşı olarak bilinen Enternasyonal'in sözleri için ilham kaynağı oldu.

"Gökyüzünü fethetmek için komünçüler" Marx, ulaşılması imkansız ama bir amaç uğruna barikatlara koşan Paris komünçülerini bu ifadeyle selamlıyordu.

Komün'ün 72 gün süren ömründen geriye kalan yarı yarıya yıkıl-

mış bir Paris, 25.000 ölü, binlerce yaralı ve 36.000 tutsak yanında işçi sınıfının kendi kendini nasıl yöneteceği hakkında bir dizi tecrübeler ve bu tecrübeleri korumak için girişilen umutsuz ama kahramanca bir savaş oldu.

Paris Komünü, önderliği üstlenen komün konseyinin programdan yoksulluğuna, siyasal bileşiminin oldukça kozmopolit olmasına (zengin, küçük, orta burjuvalar, memur, öğretmen, hekimler, gazeteciler ve işçilerden oluşuyordu). Fransa'nın geri kalanından tecrit edilmişliğine, askeri ve mali güçsüzlüğüne rağmen, işçilerin kendi iktidarlarını nasıl örgütleyeceklerinin somut biçimlerini vererek soyut proletarya diktatörlüğü kavramını ete ve kemiğe büründürdü.

Paris Komünü toplumsal kurtuluşun siyasal bir biçimi oldu ama işçi sınıfının toplumsal bir hareketi olarak değil. Ve yine Paris Komünü eşitsiz güçler arasındaki bir savaştı. Komün saflarında çocuklarda dahil hiçbir zaman 40.000'den fazla savaşıç olamamıştı. Oysa Fransa'nın 100 binlere varan iyi donanmış ordusu vardı. Ama kahraman Paris halkı insanca yaşamak için akın akın barikatlarda savaşmaya koştu.

Paris Komünü'yle 1789 Fransız Devrimi'nde krallık armasına karşı mücadelede burjuvazinin hak, eşitlik, adalet demagojilerine inanan işçi sınıfı aradan yüzüylü geçmeden 3 renkli burjuva bayrağının karşısına artık kendi kızıl bayra-

ğıyla çıkıyordu.

Bu kızıl bayrağın altında en özverili, en coşkulu şekilde, O gün ve gelecek için, eşitlik, adalet ve emeğin hak iddiaları adına mücadele eden Paris'in işçi-emekçi kadınları oldu.

Paris savunmasına ve yaralıları yardım için kurulan Kadınlar Birliği'nde bir araya gelen kadınlar yalnız güvenlik komitelerinde değil, kantinci, ambulansı ya da asker olarak siperlerde etkinlik gösteriyorlardı.

Bu Kadınlar Birliği aynı yönde 1848'de kurulan hayır atölyeleri tuzağına düşmeyecek biçimde kadınların emeğini örgütlemek amacıyla güden bir tasarı hazırladı. Emekçi Kadınlar Federasyonu'nu kuracak delegelerin seçimine katılmaları için, işçi kadınları birliğin 18 Mayıs toplantısına çağdı. Son olarak Frankel ücretlerdeki düşmeyi önlemek amacıyla askeri giyim anlaşmalarının doğrudan doğruya işçi kadın kooperatifleriyle yapılmasını önerdi.

Ve yine komün savunmasının son günlerinde ilerleyen Versailles birliklerine karşı savaşta "petrolçüler" diye adlandırılan kadınlar büyük rol oynadılar. Şehir savunmasındaki önemli noktaları ateşe vermek amacıyla gaz bidonlarıyla geldikleri için bu adı almışlardı.

Paris Komünü'nün zafere ulaşması için canla başla mücadele eden işçi-emekçi kadınlar şöyle haykırıyorlardı: "Özgürlük ağacı özgürlük düşmanlarının kanyıla sulanarak büyür..."

Komün saflarında, barikatlarda ölümü göze alan kahraman Fransız kadını ve erkeği gelecek güzel günlerin yaratıcısı oldular.

Sosyal devrimin filizlerini taşıdığına inandıkları komüne yürekten bağlı olan Paris'li kadınlar... Erkek kardeşleri gibi komünün yani halkın zaferi için kanlarını dökmelerini bildiklerini ispat edeceklerdir.

İşte o zaman muzaffer ortak çıkarları için birleşen, anlaşılan, kadın ve erkek emekçiler tam bir dayanışma içinde son bir gayretle bü-

tün sömürü ve sömürücü kalıntılarını ebediyen yok edecekler!

**Yaşasın Toplumsal Devrim!
Yaşasın Çalışma!
Yaşasın Komün!**

Ve bu kadınlar için Marx "ilkçağ kadınları gibi kahraman, soylu ve özverili gerçek Paris'li kadınlar" diye yazacaktır.

Emperyalizmin çürümüşlüğü ve Fransız kadınları

Fransa'da yapılan araştırmaya göre son altı ay içinde yetişkinlerin %11'i anti-depresan ilaç kullanıyor.

Son 10 yıllık gelişme Fransızların sadece en büyük alkol tüketicileri oldukları değil aynı zamanda en büyük sakinceleştirici tüketicisi olduklarını da göstermiştir.

Fransız Sağlık Bakanlığı tarafından yapılan bir araştırmaya kamuoyuna sunuldu, her yetişkin on Fransız'dan biri psychotropes(*) tüketicidir. Olayın en ciddi yanının ise tüketicilerin belli aralıklarla değil, düzenli ve sistemli bir şekilde ilaç tükettikleridir.

Yapılan anketle kim? Niçin? Ne zaman? fazla ilaç tüketiyor sorularına şu yanıtlar verilmektedir.

60-70 yaş arasındaki kadınların % 30'u düzenli bir şekilde psychotrope ilaç tüketiyor. Aynı yaş grubundaki erkekler kadınlara nazaran daha az ilaç tüketiyor.

Kadınların % 44'ü kullandıkları ilaçları depresif anında tüketiyorlar. % 25'i uyku sorunlarından dolayı, % 16'sı ise sinirli halde.

Anket, psychotrop ilaçların tüketiminin ailesel nedenlerini şöyle açıklıyor. Boşanmış ve boşanıp çocuğu olan kadınlar daha fazla ilaç tüketiyor, oysa çocuklu ya da çocuksuz evli çiftlerde ilaç tüketme oranı daha düşüktür. Emperyalist-kapitalist ülkelerde, ülkemizdeki gibi feodal değer yargılarının bütünleyiciliğiyle katmerleşen bir baskı olmasa da burjuva değer yargıları nedeniyle orada da kadınlar ikinci sınıf görülmeğe, cinselliği pazarlanmakta, korunmaya muhtaç zavallı konuma sokulmaktadır. Orada da kendi kimliği, kişiliği ve özgüveniyle ayakta duran ka-

dınların sayısı oldukça azdır.

Anket, ilaç tüketiminin işsizlikle olan bağlantısını şöyle açıklıyor. İşsizler normal çalışan insanlara nazaran üç kat fazla ilaç tüketiyorlar. Oysa çalışan kadınlarla işsiz kadınlar arasındaki ilaç tüketme farkının erkeklerle oranla çok daha az olduğu gözlemlenmiştir.

Kapitalist-emperyalist toplum, emeğin sömürüsüne dayalı hasta bir toplumdur. Bu hasta toplum içinde en fazla etkilenen toplumsal kesim, emekçi kadınlardır. Kapitalist toplumun o şaşaalı görünümünün arkasında şiddet, bunalm, işsizlik ve hepsinden önemlisi de insanın kendine müthiş bir güvenisizliği ve yabancılaşması vardır. İnsan makinanın bir parçası haline gelmiş ve robotlaşmış bir yaşantı içindedir. Birey olarak hiçbir, toplumsal kaygıları ve geleceğe ait idealleri yoktur. Ya da büyük çoğunluğu bu konumdadır. İnsanlar kurtuluşu; yaşamı umursamamada, uyuşturucuda, ahlaki çöküntüde ya da intiharda aramaktadır.

İnsanı hiçe sayan ve sadece sömürünün bir aracı olarak gören bir toplumda bireysel kurtuluş asla mümkün değildir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde insanlara sağlanan bazı "sosyal güvencelerin" son tahlilde oncada önemi yoktur. Eğer insani değerler rafa kaldırılmış ve insan kendine yabancılaşmışsa orda toplumsal bir bunalm kaçınılmazdır. Ve bu bunalmın aşılması da ancak toplumsal kurtuluşu hedeflemekle mümkün olur. Yaşamın toplumsallaştığı bir ortamda diyalektiğin şaşmaz yasası kendini dayatır. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiç birimizi!"

(*) Beyin aktivitesini etkileyen ilaçlar

Yargıtay'dan cinsel şiddete davetiye

"Yargıtay kaçırıldığı kızın ırzına geçen ve hapis cezasına çarptırılan sanık için 'kızlık zarı bozulmadığı' gerekçesiyle beraat kararı verilmesini istedi" (26.7.1994 Milliyet).

438. Madde gereğince fahişelere tecavüzü meşru gören ve ceza indirimini yapan devlet (ki kamuoyunun baskısıyla bu maddeden geri adım atıldı) benzeri bir anlayışla cinsel şiddeti salt kızlık zararını bozulması derekesine indirgemektedir. Zira egemen anlayışa göre namus demek kızlık zarı demektir, eğer o yitirilmişse gerisinin önemi yok. Kaçırılmanın, cinsel şiddete maruz kalmanın, bilinç altına yerleştirilen korkunun, psikolojik olarak yıllarca olayın etkisi altında kalmanın -ki bu tür olaylardan çok olumsuz etkilenen insanlar olabilmektedir- oncada önemi yoktur.

Yargıtay bu kararla cinsel şid-

dete davetiye çıkarmaktadır. Şöyleki "kadını kaçırıp her türlü cinsel şiddete bulunabilirsin yeterki kızlık zarına dokunma" diye. Ayrıca namusu sadece kızlık zarıyla kurtarmaya çalışan burjuva-feodal anlayış iki yüzlülük örneği sergilemekte. Erkek cinsel ilişkinin her türlüünü yaşamakta evlenmek için kızlık zarı konusunda titiz birisiyle karşılaşınca da diktirerek karşısındaki aldatmakta ve kendini bakire olarak göstermektedir.

Namus ne iki bacak arasında ne de kızlık zararını olup olmasındadır. Lenin deyimiyle namus proletarya davasına inançtır, dürüst olmaktadır, emeği en yüce değer olarak kabullemektedir. Bu nedenle kadının değeri bakire olup olmasında değil, insani, devrimci değerlere sahip olup olmasında yatar, ki aynı şey erkekler içinde geçerlidir.

Şeriatçılıkta gülüşe düşmanlık ve pezevenklik

İran'daki Cumhuriyet İslami gazetesinde yayınlanan genelgede "kadınların daha fazla kapanması gerektiği, gereksiz yerlerde gülmemesinin, pencere önünde durup geleni, gideni gözetlemenin yasak olduğunu bildirerek, bu islami kurallara uymayanların tutuklanıp cezalandırılacağı" yazılmaktadır.

İslami şeriate göre kadının gülmesi şeytani şehvetlere sebep olduğundan islam inancına ters düşer. Zaten Cabir'in rivayetine göre muhammed derki "Kadınlar insan karşısına şeytan gibi çıkarlar."

Kadını özel mülkiyet ve cinsel obje olarak gören şeriatçilik, bastırılmayan duygularla kadının her halinden şehvete kapılmakta ve onu kara çarşafa mahkum etmektedir. Ki kara çarşafa hânetmemektedir!! Şeriatçılıkta insani boyutuyla yaşamayan kadın-erkek ilişkisi çürümüş Mataa

denilen pezevenkliğe aramaktadır. Zinanın haram olduğunu söyleyen islam dini Mataa yöntemle pezevenkliği meşrulaştırmaktadır.

Mataa, islami nikah adı altında para karşılığında kadını 1 haftalığına bir aylığına ya da birkaç aylığına erkeğe kiralamaktadır. Genel patronlarının belirlediği vizite ücretini şeriatçılıkta hocalar belirlemektedir.

Böylesine kapalı ve yasaklarla örülmüş bir toplumsal yapıda sapkın ilişkilerin binbir türlü yaşanmaktadır. Zira yaşamının objektif koşulları oldukça fazladır. İslam ahlakını koruma adına yığınla gayri insani ilişkilere girilmekte ve kadın olsun erkek olsun cehennem yeryüzünde yaşamaktadır.

Bu cehennemden kurtulmak ancak cehennem halkının kendi örgütlü çabasıyla mümkündür.

Adli mahkum Leyla Karalük olayı! Savcı-cezaevi işbirliği

Urfalı Kapalı Cezaevinde adli suçtan tutuklu bulunan Leyla Karalük adlı genç kız Siverek Adliyesi'ndeki duruşmadan geri getirilirken cezaevi ring arabası içinde gardiyan Belkız Avcı'nın da yardımıyla Assubay Çavuş Ayhan Dağtaş ve araç şoförü Adem Demirtaş'ın tecavüzüne uğruyor. Ve olayı başkalarına anlatmaması için Astsubay tarafından tehdit ediliyor.

Leyla Karalük olayı önce cezaevi müdürüne sonra da cumhuriyet başsavcılığına anlatılmasına rağmen hiçbir işlem yapılmıyor ve iki saldırgan ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar. Hatta Adem Demirtaş "ben istediğim kıza tecavüz ederim, çünkü arkamda Astsubay Çavuş Ayhan var" diyecek kadar pervasızlaşıyor.

Adının açıklanmasını istemeyen bir er de, Adalet Bakanlığı bir heyet gönderip ciddi bir araştırma yaptığı takdirde cezaevi idaresinin ve bassavcı Hüseyin Fidanboy'un ne oldukları açıkça ortaya çıkacaktır. Astsubay Çavuş Ayhan Dağtaş cezaevi müdürü Musa Turpan şoförü Adem Demirtaş ve başsavcı Hüseyin Fidanboy elbirliği ile olayı kapatmaya çalışıyor" açıklamasında bulunuyor.

Düzenin pisliği, çürümüşlüğü yaşamın her alanında kendini göstermektedir. Özellikle direk devletin denetimi altında bulunan ordu, cezaevleri, yetistirme yurtları vb. vb. yerlerde bu pislikler daha da ayyuka çıkmakta ve buralar çürümüşlüğün en belirgin göstergeleri olmaktadır.

Muhabirimiz gözaltında

Haber Merkezi- Adana muhabirimiz Mustafa Çiftçi 25 Temmuz 1994 akşamı evi basılarak gözaltına alındı. Muhabirimizin yanısıra eşi Medine Çiftçi ve misafirleri Hüseyin Çakıroğlu ile soyadını belirlemediğimiz Kenan isimli okurlarımızda Mersin Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler.

Özgür Gelecek ve YDG toplatıldı

Haber Merkezi- Gazetemizin 16-31 Temmuz 1994 tarihli 31. sayısı da DGM tarafından toplatıldı. Toplatma kararına gerekçe olarak gösterilen "Tüm Partiye, Sempatizan ve Taraftarlara" başlıklı haberde, "TKP(ML) adlı yasadışı terör örgütünün örgütle ilgili açıklamasının yayınlandığı anlaşılmalıdır" Anayasasının 28 ve CMUK 86. maddelerine göre suç işlediği iddia edildi. Öte yandan Yeni Demokrat Gençlik dergisinin 22. sayısı da DGM tarafından toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak "Terhisler Durduruldu, Halk Gençliğinin Yeri Halkın Yanıdır" şeklinde kapakta yer alan sloganın yanısıra, "Değiş Değişir, Dönüş Dönüşür", "ÜS Süreci Ve Son Olaylar", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "TC'nin Cinayet Listesinde Sıra Kimde?" başlıklı yazı ve haberlerin "TC'nin bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef aldığı" iddia edildi. Ayrıca, derginin temmuz ayında çıkarmış olduğu "20 Temmuz'da Meydanları Fethedip Sesimizi Yükseltelim" başlıklı özel sayı da DGM tarafından toplatıldı.

Halil Dalkılıç tutuklandı

Haber Merkezi- Özgür Ülke gazetesinin sorumlu Yazışları Müdürü Halil Dalkılıç, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklandı. Gazetenin toplatılan son 24 sayısı için ayrı ayrı soruşturma açılan ve 20 Temmuz günü ifade vermeye giden Dalkılıç, 4 savcıya ifade verdi. Savcılar, 15 sayı için tutuklama talebinde bulundular. İDGM hakimi, 6 sayıda yayınlanan yazılardan dolayı tutuklama kararı verdi.

Newroz'a toplatma, Kızıl Bayrak'a baskın

Haber Merkezi- Haftalık Newroz gazetesinin 24-30 Temmuz 1994 tarihli 23. sayısı da, 4 No'lu İDGM tarafından toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak gazetesinin 1. sayfasında yer alan "Kürt Halkına Toplatma Kampı İşkencesi" başlıklı haberle "Devlet güçlerinin masum yöre halkına saldırdığı imajı yaratılarak halk ve devletin düşman kutuplar olarak gösterildiği, bu suretle halkta devlete karşı kin ve nefret tohumları atıldığı ve böylece bölge ve sınıf farkı gözetilerek halkın kin ve düşmanlığa açıkca tahrik edildiği (...)" iddia edildi. Öte yandan, polis, Kızıl Bayrak gazetesini merkez bürosunu basarak, gazete çalışanlarını gözaltına aldı. Çeşitli küfür ve tehditlerin yanısıra gazete çalışanlarını döven polis, gazetesinin bürosundaki eşyaların bir kısmına da el koydu. Öte yandan, Kızıl Bayrak gazetesinin 4. sayısı da, DGM tarafından toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak "Sermayenin Yalan Makinesi Medya" ve "Kürt Sorununda Ez ve Çöz Formülü İkilemi" başlıklı yazılar gösterildi ve bu yazılarda "bölücülük propagandası" yapıldığı iddia edildi.

Stêrka Rizgari'ye örgüt suçlaması

Haber Merkezi- Geçtiğimiz ay, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube polisleri tarafından gözaltına alınan gazeteci yazar Recep Maraşlı ile birlikte, PRK (Partiya Rizgariya Kürdistan) üyesi oldukları iddiasıyla Murat Satık, Yüksel Bekiroğlu, Ergün Yetkiler, Orhan Ateş, Ergül Kaya, Şadiye Sefer, Nurcan Balcı, Fahriye Satık ve Nurcan Çamlı da işkenceli sorgu odasına geçirildi. Ağır işkence sonucu Nurcan Balcı'nın uyluk ve kuyruk sokumu kemiğinin kırıldı ve koma halinde Şişli Eftal Hastanesi'ne kaldırıldı. Polis tarafından burun kemiği kırılan Yüksel Bekiroğlu ise, kafa travması geçirerek hastaneye kaldırıldı. Recep Maraşlı'nın şeref üyesi olduğu uluslararası PEN Klüp, TC Başbakanı Tansu Çiller'e bir telgraf göndererek, Maraşlı'nın hayatından endişe ettiklerini ve acilen bilgi verilmesini istedi.

Polis, adı geçen insanları 20 temmuzda basına gösterirken, Siyasi Şube tarafından yapılan açıklamada Murat Satık'ın PRK Genel Sekreteri, Recep Maraşlı'nın örgütün üst düzey yöneticisi, Yüksel Bekiroğlu'nun örgütün arşiv sorumlusu olduğu iddia edildi. Açıklamada, 7 adet bilgisayar, 2 adet faks, bir fotokopi ve bir fotoğraf makinesi, klişe makinesi ve bilgisayarlar ait disketler "örgütsel doküman" olarak lanse edildi.

Maraşlı'nın gözaltına alınması üzerine Komal Yayınevi ve Stêrka Rizgari dergisi tarafından yapılan basın açıklamasında, "Komal Yayınevi ve Stêrka Rizgari dergisi üzerinde sürdürülmekte olan sömürgeci devlet baskısına, son olarak Genel Yayın Yönetmenimiz Recep Maraşlı ile bazı arkadaşlarının gözaltına alınmasıyla yeni bir halka daha eklenmiştir." dendi. Açıklamada Recep Maraşlı ile birlikte, derginin hazırlanmakta olan yeni sayısının malzemelerine ve yayınevini kitap çalışmalarına el konulduğu belirtildikten sonra, "Recep Maraşlı ve arkadaşlarının gözaltına alınıp yoğun işkencede tutulmaları, devletin, Recep Maraşlı ve onun zehinde yayınevimize ve dergimize yönelik bir provokasyon peşinde olduğunu da göstermektedir" belirlemesi yapıldı.

Bilindiği gibi bir süre önce, Stêrka Rizgari dergisinin Yazışları Müdürü Cihan Kartal ve kızkardeşleri gözaltına alınmış, bir hafta boyunca yoğun işkencelere maruz bırakılmıştı. Derginin birinci sayısı piyasaya çıktığı gün toplatılmış, derginin sahibi Rıza Dinç ile Yazışları Müdürü Cihan Kartal hakkında dava açılmıştı. Aylık derginin ikinci sayısı da mayıs ayında çıkmış, neredeyse yazılarının tamamı gerekçe gösterilerek İDGM tarafından toplatılmıştı.

Recep Maraşlı

Çocuk yaşlardan itibaren devlet terörüne hedef olan Maraşlı, 16 yaşında iken "Tek başına illegal örgüt kurmak" suçundan tutuklanarak, 1971'den 1973'e kadar Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde yatı. 1974 Affı ile tahliye edilen Maraşlı, üniversite öğrenimine başladı. Bu arada, merkezi Ankara'da bulunan Komal Basım-Yayım ve Dağıtım'ın İstanbul sorumlusu olarak çalışan Maraşlı, daha sonra yayınevini sahipliğini de üstlendi. 12 Eylül öncesi yayımlanan bir kitaptan ötürü tutuklandı ve Sağlıkçılar Cezaevi'ne kapatıldı. Sinop, Trabzon ve Niğde cezaevlerine sürgün edilen Maraşlı tahliye edildi. Ancak 12 Eylül cuntasından sonra tekrar tutuklanarak, yayınlanan kitaplarından ötürü yargılandı ve ağır cezalarla çarptırıldı. İstanbul'dan Diyarbakır'a sürgün edilen gazeteci yazar, burada da Rizgari örgütü davasından yargılandı. Bu yargılamalar sırasında, mahkemede yaptığı savunmalardan ötürü de ayrıca yargılanarak ceza yedi. Tutuklu kaldığı yıllar boyunca, Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü) tarafından iki kez "Yılın Mahkumu" seçildi. Aynı zamanda Kanada, İngiltere, Amerika, Norveç ve Belçika PEN Klüplerinin onur üyeliğine seçilen yazar, 9 yıl 4 ay hapisten sonra 1991 nisanında şartlı salıverildi. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi

Hastanesi'nde yapılan muayene sonucu, yazarın, "Beyincik küçülmesi" ve "Denge sağlayan sinirlerde harabiyet" gibi nörolojik hastalıkları saptandı. Tahliyesinden hemen sonra Komal Yayınevi'nin Türkiye'de faaliyete geçmesi için çalışan Maraşlı, aynı zamanda yayınevini genel yayın yönetmenidir. Yazar, "Diyarbakır Rizgari Davasında Siyasi Savunma" isimli kitabından 2 yıl ağır hapis ve 100 milyon para cezası aldı ve bu ceza kesinleşti. İHD İstanbul Şubesi'nin düzenlediği "Ulusal Sorun Ve Çözüm Yolları" konulu paneldeki konuşmasından ötürü yine 2 yıl ağır hapis ve 100 milyon para cezası aldı. Kanal 6 televizyonundaki "Dinamik" programındaki konuşmasından ötürü hakkında giyabi tutuklama kararı verildi.

Mehmetçik basın yaranamadı

Haber Merkezi- SHP'nin İl Danışma Kurultayı'nda, Cumhuriyet gazetesi muhabirlerinden Miyase İknur, Ayşe Yıldırım ve Kaan Sağnak ile Anadolu Ajansı'ndan Esra Kurt, Sabah gazetesinden Salim Yaşağoğulları SHP'liler tarafından tartaklandı. 24 Temmuz 1994 günü gerçekleşen olayın, mehmetçik basın tarafından "Sansürün kaldırılışının 86. yıldönümü" olarak lanse edilen bir güne denk gelmesi dikkat çekti. Muhabirler, SHP İl Danışma Kurultayı'nda, delegelerin karşılıklı kavgalarını görüntülemek istiyorlardı. Ancak SHP'lilerin saldırısına uğradılar. Saldırıya uğrayan 3 gazetecinin, Kemalist olmakla övünen ve SHP kuyrukçusu Cumhuriyet gazetesi çalışanı olmaları bir yana, SHP'liler tarafından tartaklanmaları ilginç bir manzara yarattı.

Bu arada, Cumhuriyet gazetesi çalışanları, SHP Genel Merkezi ve İstanbul İl Başkanlığı'nı çektikleri imzalı bir metinle olayları kınadı. Kınama metninde, "Milletvekillerinin sokakta tartaklanmasına bile ses çıkarmayan SHP'nin ve yandaşlarının basına hoşgörülü davranmasını zaten beklemiyoruz." denildi. Ancak, Cumhuriyet gazetesinin çalışanlarının dayak yeyince aniden görüş de-

SHP'lilerin Cumhuriyet gazetesi çalışanlarını dövdüğünün resmidir

giştirmesi anlaşılmadı. Ertesi gün, Cumhuriyet gazetesi yazarlarından İlhan Selçuk'a, TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından "Basın Özgürlüğü Ödülü" verildi. "Geleneksel Gazeteciler Günü"nü kutlamaları sırasında, Demirel "Türk mahkemeleri her türlü siyasal baskıdan uzak ve bağımsızdır. Günümüz Türkiye'sinde, ülkenin bölünmez bütünlüğüne yönelmiş suçların dışında düşünce suçu diye

bir şey sözkonusu değildir. Biz, Türk basınından şikayetçi değiliz. Aksine gurur duyuyoruz" dedi. Törene, İstanbul Barosu adına Turgut Kazan, TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk, devlet bakanları Yıldırım Aktuna, Fikri Sağlar ve Abdülbaki Ataç, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, bazı ilçe başkanları ile çok sayıda gazeteci katıldı.

TC, Ünsal Öztürk'ü de cezaevine gönderiyor

Haber Merkezi- Dr. İsmail Beşikçi ile yapılan röportajları içeren "Kendini Keşfeden Ulus Kürtler" isimli kitapta ötürü, Yurt Kitap-Yayın sahibi Ünsal Öztürk hakkında İstanbul 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından verilen 6 ay ağır hapis ve 50 milyon lira ağır para cezası, Yargıtay 9. Ceza Dairesi tarafından onaylandı. Yargıtay, sözkonusu kitapta dolayı Dr. İsmail Beşikçi'ye verilen 2 yıl ağır hapis ve 250 milyon lira ağır para cezasına da onayladı.

Yurt Kitap-Yayın sahibi Ünsal Öztürk, 13 temmuzda yaptığı basın açıklamasında, devlet yöneticilerinin resmi ideolojije aykırı düşünceleri engellemek için, düşünce sahibi insanlara baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma ve sindirme yöntemleri uyguladığını ifade etti.

Öztürk, yaptığı açıklamada "Herkesin Türk olduğunu, ülkenin tüm olduğunu, devletin tek olduğunu ifade etmek serbesttir; ancak, sadece Kürtlerin var olduğunu bile söylemek 'terörist' olmak, Terörle Mücadele Yasası'na göre yargılanmak anlamına gelmektedir. Devlet yöneticileri her zaman 'hukuk'tan, 'adalet'ten, 'özgürlük'ten, 'düşünce özgürlüğü'nden, 'birlik ve beraberlik'ten söz etmektedir. ancak resmi tezleri eleştiren insanları cezaevlerine göndererek, insanlığın evrensel kavramlarını kirletmişlerdir." saptamasını yaptı.

Öztürk, yayıncılarına ilişkin Terörle Mücadele Yasası'nda bile herhangi bir hüküm yokken Yargıtay olsun DGMler olsun keyfi kararlar verildiğini, bu kanunsuzluğu anlatacağı bir kurum olmadığını

belirtti. Öztürk, açıklamasında, para cezalarına ilişkin şunları kaydetti: Devlet, para almak istiyorsa eğer, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'den alsın. Milyonlarca liralık kotrayı 500 milyona kapatan Başbakan Tansu Çiller'in eşi Özer Çiller'den alsın. Eylemi kitap yayınlamak olan bir yayıncıdan para istemenin hiçbir mantığı ve meşruluğu yoktur. Para ödeme gibi bir psikoloji içinde değiliz. Para-mara ödemeyeceğiz, böyle bir çaba içinde de olmayacağız!"

Bugüne kadar Yurt Kitap-Yayın'ın 35 kitabı toplatıldı. Ünsal Öztürk hakkında 12 değişik davadan 8 yıl 10 ay ağır hapis ve 1 milyar 400 milyon lira ağır para cezası verildi. Öztürk hakkında açılan 40'a yakın dava sürüyor.

Emeğin Bayrağı'na devlet saldırıları yoğunlaştı

Haber Merkezi- Emeğin Bayrağı gazetesi, Sivas katliamını kınayan "Yeni Sivaslıları Onlemek İçin Topyekün Mücadeleye" başlıklı 99. özel sayısından dolayı, 8 Temmuz 1994 tarihinden itibaren 15 gün süreyle kapatıldı. 23 temmuzda açılan gazete, bu kez de 25 Haziran 1993 tarihli 93. sayısında yayınlanan "Diktatörlük Saldırıyor, Kürt Halkı Direniyor", "Faşist Diktatörlüğün Saldırılarına Karşı Özgürlük İçin Mücadele Yolunda Bir Adım" ve "Devrimci Demokratik Güç Birliği Kuruldu" başlıklı haber ve yazıları gerekçe gösterilerek çıktığı gün kapatıldı. Bunun yanısıra, Gençlik Yıldızı sürekli kapatıldı.

20 temmuzda, ifade vermeye giden Emeğin Bayrağı Yazışları Müdürü Cem Özen, İDGM tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildi. Bunun üzerine Emeğin Bayrağı gazetesi tarafından yapılan basın açıklamasında, "20 temmuzda ifade vermek için DGM savcılığına giden yazışları müdürümüz Cem Özen apar topar tutuklanarak cezaevine gönderildi. Yangından mal kaçırmasına verilen tutuklama kararı, diktatörlüğün ve onun politik amaçlı yargı araçları olan DGM'lerin nasıl bir keyfilik içinde olduğunu gösteriyor. Açık ki, DGM'ler tamamen politik amaçlı yargı araçları olan DGM'ler tamamen politik ve hukuk bakımından keyfi kararlar alıyor. DGM'lerin yaptığı ne yargı, ne de hukuktur. Bu düpedüz terördür" denmişti. Bilindiği gibi daha önce gazetemiz Özgür Gelecek'in yanısıra Özgür Gündem, Newroz, Devrimci Proletarya, Devrimci Emek, İşçinin Yolu gibi devrimci-sosyalist gazete ve dergiler faşist DGM'lerce kapatılmıştı.

Cedras-Clinton düellosu

Clinton:
"Bu işi bitireceğiz.
Yaptırımlar
sürecek. Cedras gitmek
zorunda"

Dış Haberler Servisi- Haiti askeri yönetimiyle Beyaz Saray arasındaki gerginlik devam ediyor. ABD'nin askeri ve politik baskısı artarken, Haiti cuntasının şefi Raoul Cedras'a şu mesaj veriliyor: "Haiti'yi işgal etmek istemiyoruz. Çünkü yaptığımız işgal hem pahalıya patlıyor, hem de uluslararası kamuoyunda itibarımız düşüyor. Ama eğer anladığınız dil buysa, çıkarlarımız gereği işgal etmek zorunda kalacağız." Öte yandan, Cedras da, ABD emperyalistlerinin sözcüsü Clinton'a şu mesajı veriyor: "Cesaretiniz varsa gelin."

Beyaz Saray, bir işgale girişmenin aceleyle getirilmemesi gerektiğini iyi biliyor. Çünkü, askeri maliyet halk tarafından hemen hissediliyor ve yönetime karşı tepki oluşuyor. Bunun için, ABD egemen sınıfları, işgale aşamalı aşamalı gidiyorlar. Aylardır süren Haiti-ABD gerginliği, Beyaz Saray tarafından gündemden düşürülmüyor. Böylece halk, sorunu yadsıyacak duruma getiriliyor. ABD savaş gemileri birer birer Haiti açıklarına demir atarken, CNN ve büyük medya şirketleri anketler yapıyor. "halkın fikrini alıyor".

Mesela ABD ordusu, geçtiğimiz ay, Bahama adaları civarında bul-

nan ve Haiti'nin başkenti Port-au-Prince'nin 320 km kuzeyinde bulunan Büyük Inagua Yarımadası'nda bir işgal tatbikatı yaptı. Yine geçen ay, 14 gemilik bir filoyla beraber, USS Mount Whitney adlı ABD uçak gemisi Haiti kıyılarına yakın demir attı.

Öte yandan, CNN ve Time işbirliğiyle anketler düzenlendi. 600 kişiyle yapılan anket sonucu, "Haiti meselesi önemsiz. Bir ABD askerinin ölmesine bile değmez" diyenler %50 oranındaydı. "ABD'nin uyguladığı ekonomik yaptırımlar, ABD'ye daha fazla hareket alanı kazandırır." diyenlerin oranı ise %65'ti.

Böylece, kamuoyunun damarı egemen sınıflar tarafından tutuluyor ve hemen müdahale etmenin pek de iyi sonuç getirmeyeceği ortaya çıkıyordu. Öte yandan ABD medyası, tatbikatları abartarak ve müdahale senaryoları yayımlayarak halkı işgal fikrine alıştırmaya devam ediyor.

Clinton şöyle diyor: "Bu işi bitireceğiz. Baskılar devam edecek." Cedras ise, tehditleri şöyle yanıtlıyor: "Ben el bombasının pimiyim. Beni çekerseniz, bomba patlar." Şu anda Haiti ordusu da alarma geçmiş durumda. Olası bir savaş ise sadece halkları mahvedecek.

Cedras:
"Ben el bombasının
pimine benzerim.
Çekerseniz bomba
patlar."

Glafcos Klerides

Kıbrıs sorunu boyutlanıyor

Dış Haberler Servisi- ABD'de yayımlanmakta olan Time dergisi, 25 Temmuz tarihli 30. sayısında, Kıbrıs'ın tanıtımının yanı sıra Kıbrıs Rum kesimi lideri Glafcos Klerides ile söyleşi yaptı. Söyleşide, Glafcos Klerides, "Kıbrıs Cumhuriyeti Başkanı" olarak tanıtıldı. Kıbrıs'ın tanıtımı bölümünde ise, "Türk İşgali" başlığı altında şunlar belirtiliyor: "1974'ün Temmuz- Ağustos aylarında, Türkiye Kıbrıs'a müdahale etti ve bölgenin %37'sini işgal etti... 200 bin Kıbrıslı Rum, bölgeden 'temizlendi'."

Bu nitelermeler, ABD'nin Kıbrıs politikasının bir yansıması olarak değerlendiriliyor.

Başbakan'ın kardeşi rüşvet verdi

Dış Haberler Servisi- İtalya Başbakanı Berlusconi'nin sahibi olduğu Fininvest şirketinin Milano bürosuna baskın yapan mali polis, şirketin Finans Müdürü Salvatore Sciascia'yı gözaltına aldı. Sciascia'nın, "Paolo Berlusconi'nin emriyle, daha önce polise rüşvet verdim" şeklinde ifade vermesi üzerine, Milano Savcılığı, başbakanın kardeşinin tutuklanmasını istedi. Verilen rüşvetlerin toplam 4 milyar TL'yi bulduğu tahmin ediliyor.

Jirinovsky'nin "Bakire parti"si

Dış Haberler Servisi- Rusya Liberal Demokrat Partisi lideri faşist Jirinovsky, Moskova'da düzenlediği basın toplantısında Rus meclisi Duma'daki diğer partileri "fahişeler güruhu" olarak tanımladı. Siyasi literatüre "yeni terimler kazandırma" iddiasında olan Jirinovsky, basın toplantısında "Fahişeler güruhu içindeki tek bakire bizim partimiz. Fahişe olmayacağız ve kimsenin bize tecavüz etmesine izin vermeyeceğiz." dedi.

Arjantin'de sabotaj

Dış Haberler Servisi- Geçtiğimiz ayın ortalarında, Arjantin'in başkenti Buenos Aires'de bulunan bir Musevi derneğine bombalı sabotaj yapıldı. Patlama sonucu 45 kişi ölümlük, 150 kişi yaralandı. Tamamen çöken 7 katlı binanın yıkıntıları altında, 60 kişinin bulunabileceği bildiriliyor. Saldırdan sonra başkent merkezindeki Kongre Meydanı'nda bir protesto gösteri yapıldı. Gösteriye katılan yaklaşık 100 bin kişi saldırıyı kınadılar.

Soykırım ve milyonların göçü

Dış Haberler Servisi- Tutusilerin oluşturduğu Ruanda Yurtsever Cephesi'nin (RPF) ilerleyişi karşısında, ülkeden kaçan milyonlarca Ruandalı mülteci, Zaire'ye akın ediyor.

Ülkelerindeki katliamlardan kaçmak için 4 milyonun üzerinde Ruandalının göçü, dünya tarihinin en büyük felaketlerinden birini getirdi. Zaire'ye sığınan mültecilerden her gün yüzlerce açlık ve susuzluktan ölüyor. Çıkan kolera, dizanteri ve sarılık salgınları da, günde yaklaşık 400 kişinin ölümünü getirdi.

Yardım görevlileri, mültecilerin yiyecek gereksinimlerinin sadece %10'unu, içecek gereksinimlerinin ise sadece %5'ini karşılayabiliyor. Sadece Goma'daki kamplarda, 2 gün içerisinde 6 bin 893 ceset gömülüyor. Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü, mültecilerin yerleştiği Zaire'nin Goma kenti caddelerinde, kolera, koleradan ölmüş yüzlerce cesedin bulunduğu, dakikada 1 mültecinin öldüğünü ve 25 bin kişinin hayatını kaybedebileceğini duyurdular. Bu örgütten doktor

Ruanda'dan Zaire'ye akın eden mülteciler

George Dallemagne, gazetecilere yaptığı açıklamada "Salgın giderek artıyor. Denetiminizin çok ötesinde" dedi.

Emperyalistlerin rolleri, savaşın sonunda iyice açığa çık-

maya başladı. Önce Tutsi ve Hutular arasında çatışma çıkararak ve bu çatışmaları savaşa dönüştüren Fransız emperyalistleri, şimdi hiçbir şey olmamış gibi, Tutsilerle pazarlığa oturdu bile. RPF'nin, Hutulara karşı zafer ilan etmesi üzerine, Fransa RPF'nin zaferini tanıdığını belirterek, "Ağustos ortasından önce" askerlerini ülkeden çekeceğini açıkladı. Zaferi ilan eden General Paul Kagame, ülkenin büyük bölümünü ele geçirdiklerini ve artık ateşkese gidilebileceğini belirtti. Kagame, "Fransızların oluşturduğu güvenli bölge hariç, tüm ülkenin kontrolünü ele geçirdik" dedi. Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppe ise, "Europe-1 radyosuna verdiği demeçte, savaşı kazanmış gözükten RPF'nin, ülkeyi yönetebilecek için nüfusun %80'ini oluşturan Hutu kabilesinin gü-

venliğini kazanması gerektiğini söyleyerek, mültecilerin evlerine geri dönmelerine izin verilmesini istedi.

Öte yandan ABD yardım örgütü CARE'nin Başkanı Philip Johnston, "Zamanında müdahale etmezsek korkunç bir felaket yaşanacak. Bir önce, askeri bir örgütün sağlayabileceği türden acil bir önlem alınması lazım" dedi. Bu "askeri örgüt önlemi" önerisinden sonra, ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı Başkanı Brian Atwood, Fransa'ya, güvenli bölgeden ayrılmama çağrısı yaptı. ABD, "yardım operasyonu" adı altında, askeri personel ve yardım malzemeleri taşıyan uçakları göndermeye başladı. Almanya üzerinden kalkarak Zaire ve Uganda'ya giden uçakların, operasyon çerçevesinde bin kadar ABD askerini taşıdığı belirtildi.

Hastalıktan yürüyemeyecek hale gelmiş bir mülteci

Yaser Arafat

Gazze'de açlık tehlikesi

Dış Haberlere Servisi- Fitistin Kurtuluş Örgütü Lideri Yaser Arafat, ABD'de yayımlanan Time dergisiyle yaptığı röportajda, Gazze'de açlık tehlikesi olduğunu söyledi. Arafat "Başkan Clinton'a 'Ya biz Gazzeliler Somalililer gibi açlıktan kırılır, ya da bölge ekonomik bir canavara dönüşür' dedim" ifadesini kullandı. Arafat, Time muhabirinin "İzak Rabin ile ilişkiniz nasıl?" sorusuna, "İyi gidiyor. Telefonla, mektupla haberleşiyoruz. Ya da yüzyüze görüşüyoruz." yanıtını verdi.

Birleşmiş Milletler'in parası yokmuş

Dış Haberler Servisi- Birleşmiş Milletler (BM), aralarında TC ordusu güçlerinin de yer aldığı Bosna-Hersek'teki "Barış Gücü" de dahil olmak üzere, dünyanın çeşitli yerlerindeki "Barış Gücü" operasyonlarını yürütecek parasının kalmadığını açıkladı. BM Genel Sekreteri Butros Gali, Güvenlik Konseyi Başkanı Cemsid Maker'e gönderdiği bir mektupta, konunun aciliyetine dikkat çekti. Gali, "Üye ülkeler aylık aidatları ödemezlerse, temmuz sonunda barış gücü operasyonları için ödeme yapılmayacaktır" ifadesini kullandı. "Barış Gücü"nin görev yaptığı ülkeler ise şöyle; Somali (UNOSOM), Mozambik, (UNOMOZ), El Salvador (ONUSAL), Lübnan (UNIFIL), Irak-Kuveyt sınırı (UNIKOM) ve Bosna-Hersek (UNPROFOR).

TC-İsrail askeri ilişkilerinde ısınma

Dış Haberlere Servisi- TC ile İsrail arasındaki askeri ilişkiler gelişiyor. İki ülke askeri ataşeleri, 30 ağustosta Ankara ve Tel Aviv'de görev başlayacaklar. TC'den Hava Kurmay Albay Sefer Öztürk'ün Tel Aviv'e, İsraili eski pilotlardan Albay Benni Shefer'in Ankara'da görev başlaması bekleniyor. TC'nin F-4 ve F-5 uçakları modernizasyonu projelerinde, İsrail firmalarına öncelik tanınması bekleniyor.

Rus imparatorluğuna dönüş

Dış Haberler Servisi- Beyaz Rusya, Polonya ve Rusya arasında kalan bir ülke. Bu ülkede, geçtiğimiz ay yapılan başkanlık seçimleri oldukça ilginç geçti. Seçimlerde nutuk atan bir aday, hiçbir sıkıntı duymadan konuşmasıyla bir anda büyük yankılar yarattı. Alexander Lukashenko adındaki bu başkan adayı, meydanlarda, özel mülkiyeti kaldıracağını, hükümeti soysuzlardan arındıracağını ve serbest teşebbüslerin kökünü, gerekirse bastırma yöntemiyle kuracağını açıklıyordu. Birçok kişi, bu adamın başkan olsa bile hapse atılacağını sanıyordu.

Lukashenko, diğer adaylara göre iç politikada olsun, dış politikada olsun oldukça tecrübesizdi. Ancak sosyalistvari konuşmaları halk tarafından büyük destek görüyordu. Seçim öncesi tartışmalar sırasında, televizyondan halka hitaben, takdir ettiği en büyük kahramanın, ünlü Bolşevik ve Sovyet gizli polisünün kurucusu Felix Dzerzhinsky olduğunu açıklaması, oldukça oy toplamasına neden oldu. Ve Lukashenko, oyların %80'ini alarak, Beyaz Rusya'nın başkanlık koltuğuna oturdu.

Oysa henüz üç yıl önce, 1991'de, ülke, Rusya'dan bağımsızlığını büyük bir coşkuyla ilan etmişti. Şimdi ise Lukashenko, Rusya ile bağları güçlendirmekten başka kurtuluş olmadığını söyleyerek başkan olmuştu.

Bu mesaj Ukrayna'da da iş yaptı. Bakan adayı Kuchma, %52 gibi bir oy oranıyla eski başkan Leonid Kravçuk'u yendi. Kravçuk, Ukrayna ile Rusya arasındaki bağları kopartan, 3 yıldır Rusya'ya direnen ve Batıyla bağları geliştiren egemen sınıf kliğinin temsilcisiydi. Oysa Kuchma, seçmenlere vurgulu bir biçimde şu mesajı veriyordu: "Pazarımız yoktur. Petrol ve diğer doğal kaynaklardan yoksunuz. Moskova'yla ekonomik birlik olmazsa, Ukrayna'da olmaz!"

KİM BU ADAMLAR?

Beyaz Rusya'da, enflasyon %500 gibi korkunç bir orana sahip ve halk yoksulluktan harap durumdaydı.

Ukrayna'da Kuchma ve...

Beyaz Rusya'da Lukashenko 'iyi rol' yaptılar

Eduard Şevardnaze Gürcistan Yüksek Sovyeti Başkanı

İmparatorluğun yeniden inşası mümkün değil. Artık 19. yüzyılda yaşamıyoruz. Şimdi, dünyanın tüm ülkeleri bağımsızdır. Bölgedeki gidişat acı verici olmasına rağmen, bu, evrensel bağımsızlık isteğinin mantığıdır. Sovyetler Birliği'nden kopmalar, bu mantığın manifestosudur. Bağımsızlık, farklı biçimlerde ve farklı yöntemlerle olmuştur, fakat olmuştur. Bu gidiş, tersine çevrilemez. Gürcistan bir takım şeyler kaydedebilir. Bu zorluklar yaratılabilir.

Fakat önünde sonunda, yeni ilişkiler bu ülkeler (Rusya ve kopan ülkeler kastediliyor) arasında inşa edilecek; muhtemelen Avrupa ile olumlu bir temelde ekonomik, bilimsel vb. ilişkiler kurulacaktır. Rusya; imparatorluğun asla restore edilemeyeceğini ve yeni cumhuriyetlere bağımsızlıklarını inşa etmede teşvik edici olmayı anlamak zorunda. Jirinovski'ye böyle hitap etmemek gerekir. Ona Ivan, Petro veya Sokolov demeli.

İslam Kerimov Özbekistan Devlet Başkanı

Moskova'dan bir ekonomi uzmanı, Stanislav Zukov, Beyaz Rusya ekonomisi hakkında şöyle diyor: "Beyaz Rusya'nın ekonomisinde reformlar yapılmadıkça, bu ekonomi hiçbir yere gidemez. Bu ekonomi, Rusların bile istediği kalitede ürün olarak ortaya çıkan, bürokrat kliğinin sözcüsü Lukashenko, arkasına "kollektif tarım"la uğraşan bürokratları alarak ortaya çıkıyor, adeta sosyalizm propagandası yapıyordu. Lukashenko, bunun yanı sıra, Reagan'ın vaatlerinde bulunuyor, yani "Karmaşık sorulara basit cevaplar"

yöntemini izliyordu. İşte, onun krizi aşma yöntemi: "Rusya'nın yardımı olmaksızın, bugünkü krizi aşamayız. Eski Sovyet cumhuriyetleriyle kopan bağlar onarılmalıdır."

Rusya'dan bağımsızlığını çoktan ilan etmiş olan Ukrayna ise, ABD patentli bir özelleştirme politikasıyla, 52 milyonluk nüfusa ağır bir yük yükledi. İşsizlik oranı gayri resmi istatistiklere göre %40 gibi bir rakamla ifade edilirken, ülkenin endüstriyel üretimi %80'lik bir üretim düşüşüyle ekonomiyi felce uğrattı. İşte Kuchma gibi eski bir endüstri yöneticisinin arkasındaki büro-

Merkez Asya'da ve Özbekistan'da, demokrasinin gelişimi için ABD'nin varlığı gereklidir. Biz, demokratik kurumları tesis edeceğimiz fakat kendi şartlarımızı gözönünde bulundurarak. Siz, bir çok partinin arasında, uzun süre hükmetmiş bir komünist partinin varlığını düşünemezsiniz. Sokaktan geçen herhangi birine sorun, bunu istemez. Jirinovski'nin amacı yayılmacılıktır. Özellikle Hint Okyanusu'na ulaşmaktır. Cezayir, Libya ve İran'daki saldırganca gelişmeler, aşırılığın halkalarıdır. Bu aşırılığın ideolojisi, yayılmacılıktır. Köktendincilik coğrafi olarak yayıldıkça, daha ciddi bir tehlike haline geliyor. Tacikistan'daki savaş birçok insanımızın gözünü açtı. Zira, bu savaş 4 yılda 50 bin can aldı.

ratiklik için bulunmaz fırsat! Zaten kendisi, dünyanın en büyük füze üretim fabrikalarından birinin yöneticisiydi. 1956'larda Kruşçev, onun yönettiği fabrikalardan övgüyle bahsediyordu.

1991'lerde esen ABD kaynaklı "serbest pazar" rüzgarı, Rus yanlısı yönetimlerin bürokratik baskılarından bıkan halklara cazip gelmişti. Görünüşte sosyalist, özünde bürokrat kapitalist olan sosyo ekonomik yapının kötülükleri, halklara "komünizmin kötülükleri" olarak anıldı. Böylece, "serbest pazar" ekonomisine geçildi. Ancak bu model, halkları sefaletten kurtarmadı. Şimdi, sosyalizm yollu söylemlerle halklar aldatılmaya çalışılıyor.

RUS İMPARATORLUĞU YEKİNİYOR

Son zamanlarda, Vladimir Jirinovski'nin beyanları da ilginç: "SSCB sınırları tekrar sağlanacaktır. Ukrayna ve Beyaz Rusya, Rusya'ya katılan ilk devletler olacak. Tacikistan, Ermenistan ve Abhazya, Rus eyaleti olmak için dilekte bulunuyorlar."

Moskova'ya karşı bağımsızlık temelinde hareket eden milliyetçi hareketler, Moldova ve Litvanya'da da yenilgiye uğradılar. Gürcistan, Rusya'dan bağımsız hareket etmekte ısrarlı olduğu için, Rus "Barış Gücü" askerleri Gürcistan içerisindeki Abhazya bölgesine girdiler. Moskova ordusu, Tacikistan'daki kanlı iç savaş "önlemek" için buraya da müdahale etti.

Gürcistan Yüksek Sovyeti Başkanı Edouard Şevardnadze, "Rus imparatorluğunun restore edilmesi mümkün değil." diyor. Ancak durum hiç de böyle değil. Son olarak G-7 zirvesine katılan Rusya, zengin olmadığını kabul ediyor. Ancak gelecek yıl için G-8 söylentilerine sebep oluyor. ABD emperyalistleri, Rusya'ya sıcak bakan Ukrayna'ya milyarlarca dolar akıtıyor. Daha önce de, bizzat Rusya'ya dolar akıtılmıştı. Avrupa'da başka gelişmeler de var. Almanya kendi ordusunu inşa hız vermiş durumda. Ve ABD'nin, Avrupa'da güçlü bir Almanya'ya karşı eski düşmanını beslediği çok açık.

Jirinovski, Strasbourg'da kendisini protesto eden vahudilere sıkı fiyatlarken